

ReaderWorks

Standard

Ilinca Bernea
Matei Ghigiu
Bogdan Geană

Ignoranții

- Volum colectiv de poezie -

Colecția de poezie LETHE
Socvietatea Culturală Noesis

Sponsor principal al acestui proiect:

Microsoft®

Caseta tehnică

Coordonator al publicațiilor Noesis

Remus Cernea

remus@xnet.ro

091.98.20.56; 240.53.80

Web-editor

Remus Cernea

ISBN 973-8342-04-x

© Societatea Culturală Noesis

www.noesis.ro

noiembrie, 2001

IGNORANȚII

(manifest al poeziei libere)

Dacă un om are nevoie de singurătate ca să se simtă liber, atunci singurătatea înseamnă libertate.

Dacă un om are nevoie să se identifice cu ceva sau cu cineva ca să se simtă liber, atunci oglindirea lui în acel ceva sau cineva înseamnă libertate.

Dacă un om are nevoie să iubească pentru ca să se simtă liber, atunci chiar dacă iubirea nu-i e împărtășită, simplul fapt de-a iubi e libertate.

Dacă un om are nevoie de revoltă ca să se simtă liber, atunci revolta înseamnă libertate.

Dacă un om are nevoie de luptă ca să se simtă liber, atunci lupta înseamnă libertate.

Dacă un om are nevoie de negație și contradicție, ca să se simtă liber, atunci dreptul de-a spune NU e libertate.

Libertatea de a tăcea, de a vorbi, de a gesticula, libertatea de a scoate limba, libertatea de-a te juca, libertatea de-a visa imposibilul, libertatea de-a nega realitatea, libertatea de-a reinventa realitatea, libertatea de a căuta adevărul, libertatea de-a nu căuta adevărul...

Libertatea de-a comunica fără marori, fără interogatorii, fără justificări, fara eufemisme.

Libertatea de-a te exprima dincolo de canoane, de modele, de curente estetice, libertatea de-a fi anacronic, libertatea de-a fi poet.

Poezia nu e nici formă nici conținut nici emoție nici lirism nici magie nici sublimare nici senzație nici stare. Poezia e libertate.

Poezia e viața noastră secretă, e teritoriul intim și inviolabil al conștiinței sinelui...poezia e flux al amintirilor și reflux al reveriei, e

ceea ce ne alimentează puterea de-a continua să ne uimim de viața.

E expresia nevoii noastre legitime de libertate.

Un poet adevărat nu scrie într-o anumită formă, căutând să-și recompună într-o altă dimensiune algoritmul trăirii interioare, poezia e însăși actul de interiorizare, o încercare permanentă a creatorului de a-și descoperi propria imagine și existență condensate în timp și spații interioare. Un poet adevărat nu scrie nici pentru că ar avea ceva de spus, nici din dorința de a estetiza emoții și idei, scrie pentru că nu poate să nu scrie. Poezia e o oglindă magică în care se reflectă ceea ce-am vrea să fim, ceea ce-am fost cândva și nu mai suntem...

Poezia ne redă înapoi trecutul descompus și recompus din nostalgii, un viitor fantomă creat din mădularele dorinței...un prezent transfigurat de emoție, fragmente de realitate strecurate prin sita regretului sau speranței, închipuire disecată de bisturiul lucidității sau dimpotrivă expulzată furibund în contrasensul raționamentelor, poezia e neliniște sau presentiment, gândire în stare febrilă, încordare anxioasă sau descărcare extatică, e echilibru și așteptare, e laboratorul alchimic în care unde enigmatice ne preschimbă la față.

Poezia se face cu sânge și limfă, cu disperare și revoltă împotriva disperării, e un câmp de forțe, un câmp de batalie în care se înfruntă două sau mai multe voci interioare, e alternanța zgomotoasă sau tandră a mai multor ritmuri și pulsuni sufletești, e o supapă de evadare din subconstient spre meta-conștiință.

Poezia e muzică a cuvintelor... înlănțuire de sonorități verbale pe mai multe game, conflict și condensare a emoției în armonii și dezacorduri, poate fi radiografie a trăirii, dar poate fi și sublimare sau degradare a substanței brute a sentimentelor. Poezia e invocație a spiritului dincolo de granițele stărilor primare.

Astfel ca poetul autentic trebuie să rămână un IGNORANT. Să nu țină cont de ceea ce numesc alții poezie, pentru că poezia înseamnă

libertate. Poate fi un tango al cuvintelor sau o dezlănțuire semantică în contra-timpuri de jazz, un balet al ideilor gestate în pântecul emoției, căci stilul e esență, e expresie a unicității trăirii poetice dincolo de orice constrângeri.

Poetul autentic nu poate trișa prin poezie. Dacă rima e o cămașă de forță atunci trebuie să se descotorosească de ea. Dacă versul alb e prea strâmt sau prea larg pentru ceea ce simte nevoia să exprime poetul, atunci trebuie să se descotorosească de el.

Nu există criterii estetice pentru poezia autentică... ci doar criteriul identității, o poezie care nu e originală nu e nimic... e un simplu act de mimesis. Pentru că suntem unici și irepetabili... pentru că fiecare atom din experiența noastră particulară transpare în poezie. Atunci când poetul scrie cu conștiința că va fi citit sau timorat de gândul că va fi neînțeles, poezia îl acuză. Îl da de gol și-i trădează impostura.

Poezia e respirație a gândirii.... e un seismograf al sensibilității.

Ca să poți fi universal trebuie să fii în primul rând tu însuși.

Poeții, tocmai pentru că nu pot trișa, sunt cutia de rezonanță a pulsațiilor lumii, sunt „responsabili de universul vibrațiilor” (Bogdan Geană).

Astfel ca până și în fuga de realitate a poetului, lumea își reflectă chipul prezent, cu toate ridurile, cercanele, cutele surâsului, încruntările care-i conturează expresia.

Poeții sunt mesagerii prezentului în viitor, sunt povestații miturilor în prezent, sunt zugravii trecutului în trecut, dar toate astea supuse legilor hazardului de-a trăi într-un prezent anume... într-o anume zodie a isoriei a cărei influență nu poate fi anulată.

Poeții sunt cei care știu și vor să definească prin cuvinte sintagma particulară a timpului existențial care le-a conturat ființa. Sunt liberi să se nască încă o dată prin poezie....să trăiască prin poezie, să iubească, să urască, să sufere, să urle, să chicotească, să se amuze prin poezie. Pentru că poezia înseamnă libertate.

Poetul ignorant e bufonul regelui.

Poetul trebuie să rămână bufon și ignorant.

Nu vă imaginați ca simțul ludic e altceva decât optică inversă a conflictului, că umorul e altceva decât cealaltă față a sensibilității.

Poetul trebuie să aibă conștiința propriei sale identități atunci când scrie, să nu-și eludeze experiența, aspirațiile, fantezmele doar pentru a comunica un mesaj universal...mesajul poetic e însăși existența poeziei fecundată în mintea și sufletul celui care-i dă viață.

Poezia e realitate anodină transfigurată în spirit. E animism, e putere a imaginației de-a însufleți lucruri neînsuflețite, putere a spiritului de-a înnobila lucruri mărunte și fade, acea forță ocultă a rațiunii de a da un sens absurdului și derizoriului....poezia e putere de-a vedea prin ziduri, poezia e putere de a fi liber dincolo de orice evidențe.

Poezia poate fi descriere sau incantație, protest social sau moral, manifest, furie, chemare, abis, nevoie de împăcare, căință, iertare....

Poezia nu trebuie să apeleze la descrieri cu orice preț.

Poezia nu trebuie să fie neapărat lirică există poeți recalcitranți.

Poezia nu trebuie să fie neapărat furioasă există poeți melancolici.

Poezia nu trebuie să fie interiorizată există mari poeți extravertiți.

Poezia e un joc.

Poezia e ceva mult mai serios decât putem realiza.

Poezia conservă viața în toate aspectele ei....poetul trebuie să rămână smerit în fața vieții.

Să se ferească să dea verdicte. Să se ferească să dea definiții. Poezia nu poate fi redusă la visare, la suferință sau la joc. Pentru că viața nu poate fi redusă la vis, la tragedie sau la haz.

Poezia nu trebuie să fie neapărat un act de penitență, protest sau căință decât dacă poetul se simte liber scriind în felul ăsta.

Poetul nu trebuie să se lase contaminat de influențe intelectuale, poetul e un artist. Iar arta nu poate fi redusă la sintagme logice și silogisme raționale. Poetul nu trebuie să fie irațional în pofida oricărei rațiuni.

Nu trebuie să se lase absorbit de nisipurile mișcătoare ale ideologiilor.

Poetul trebuie să rămână singur și lucid. Poetul trebuie să-și apere teritoriile lui secrete.

Poetul e un dansator pe cărbuni încinși. Un fachir. Un mag.

Poetul nu trebuie să ridice în slavi profeții, pentru că el e un profet.

Nu trebuie să se lase copleșit de arta magicienilor, pentru că versurile lui sunt magie.

Nu trebuie să se prosterneze în fața marilor inițiați pentru că el este un inițiat.

Poetul umblă la mare înălțime pe-un pod suspendat....de-o parte și de alta începe prapastia. Astfel că trebuie să aibă grijă să nu se dezechilibreze niciodată. Trebuie să creadă în poezia lui până la capăt.

Dacă există tentația să se încline cât de puțin poate aluneca în zona demonstrațiilor și cade de pe pod .

Dacă se îndoiește de poezia lui riscă să-și înșele propria ființă, falsificându-și versurile doar pentru a fi pe înțelesul altora. Și chiar dacă poate trișa în exterior, nu se poate amăgi cât să se bucure de succesul unei poezii care nu-l reprezintă.

Orice pact pe care poetul îl face punându-și gaj libertatea e o capcană periculoasă care îi anulează condiția de poet.

Poetul nu trebuie să fie un tribun, un militant, un avocat decât atunci când își apără propria cauză, atunci când se luptă pentru ceea ce a ales să fie și să iubească.

Poetul nu trebuie să se pună în slujba nimănui.... poetul e un slujitor al lumii.

Poetul e o conștiință a unei generații în spirit. Poetul trebuie să fie contemporan pentru ca poezia lui să fie atemporală.

Poezia e un act de cultura. Astfel că nu trebuie să-și tragă sevele din cultură ci din viață.

Poezia e un har. Orice încercare de-a îl controla e o ispită care se plătește scump.

Nu există poeți înnăscuți, pentru că poet poate fi oricine.

Uitați tot ce credeți că știți despre poezie. Despre formă și conținut. Despre poeții romantici și poeții onirici, despre realism, Utopii, poezia de stare sau de idee, poezia senzorială sau ermetică, uitați tot ce știți despre cum se scrie poezie. Fiți liberi! Fiți poeți!

Poetul ingnorant nu crede în nimic. Poezia lui e un act de credință.

Ilinca Bernea – poezii

ELEMENT 05

STIGMATELE ILUZIEI

Copilul nimănui

Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu
ar putea fi copil
Iar noi o șleahtă de adulți îngălați
care-l plimbăm în cărucioare
Prin sanatorii și alimentare,
îl scoatem în lesă prin luna-parcuri
Il legănăm în bărci de jucărie,
îl ducem la circ și la teatru
Il încuiem cu cheia în biblioteci
întunecoase?

Te-ai gândit vreodată
că n-au cum să existe
Un Dumnezeu al Păcii
și unul al Războiului
Un Dumnezeu al iubirii
și unul al înțelepciunii
Un Dumnezeu al tavernelor
și unul al caselor de corecție
Un Dumnezeu al bărbaților
și un Dumnezeu al femeilor?

Hai să pictăm icoane cu copii răstigniți
cu copii torturați de părinți
In sălile de clasă ale Utopiei
în sălile de așteptare a miracolului

Hai să-i cumpărăm noi
ciocolata, bocanci, tricouri *made in USA*

Dumnezeului nostru crescut în ghetou,
călit sub dușurile reci ale minciunii

Hai să-l înfiem noi pe copilul
care strigă “împaratul e gol!”
Cerul e o adunătură de nori,
de amurguri și ploi
Să-l găzduim noi acasă,
sa-l culcăm în sufragerie
Pe nebunul care suduie pe străzi
mârâind ofticat: “raiul e gol!”
Nu e decât intriga secretă a iluziei,
Răgetul surd al speranțelor incurabile

Hai să-l adăpostim de șleahta de adulți
care vor să-l dea la academie
În raiul nostru subteran,
în catacomebele dragostei noastre

Sa fugim cu el peste granită,
să-l ascundem în munți într-o peșteră
Într-un sanatoriu fără profeți,
într-o fântână fără ape magice
Să-l ferim de papparazzi filozofiei,
de pedagogii transcendentali
Gata să-i facă autopsie,
să-l închidă de viu
într-un borcan cu formol

Să-i cumpărăm Dumnezeului nostru copil
o cutie de creioane colorate
Să-l rugăm să ne deseneze un zmeu,
o casă dărăpănată, un câine
S-avem la ce visa de azi pe mâine,
să-l ocrotim de fiare și de zei

Hai să-l convingem să ne spună
mama și tata
Să adormin cu el în gând

să ne trezim fericiți
De povara răspunderii lui...

Ce mai rămâne

Vântul de primavară va spulbera
rămășițele pământești ale iubirii
Nu exista nimic mai crud ca uitarea
Nu exista nimic mai senin
Undeva in infern o fereastră deschisă

Priveliștea ocrotitoare a unui țărm pustiu

Uitarea migrând înspre ce mai rămâne
Ca o ninsoare care spală tot -
Cenușa amăgirilor, vinul dorințelor
pângărite...

Mă privesc în oglindă și mă iubesc
ca și cum n-aș fi murit

Sunt animalul din cușcă
pe care ai experimentat fericirea
Sunt șoarecele roz
pe care ai experimentat disperarea
Sunt experimentul care a eșuat

Și cât de adevărat pare totul
E suficient de oribil ce s-a întâmplat
Ca să ne amăgim cu ipoteza coșmarului
N-avem încotro să ajungem,
nu există nici o ieșire din realitate
Și nu mai sunt în stare de iluzii
Acum, mâine, în veacul vecilor
sau altădată...

Nu te mai vreau pentru că nu te mai pot
Se nasc între noi versuri involuntare
E utimul poem pe care-l scriu
Urăsc capacanele din care nu
mă pot elibera decât prin alte capcane
Urăsc poezia pentru că iubesc realitatea
cu prea multă convingere

Dă-mi Doamne proza cea de toate zilele
ca să mă pot hrăni cu ea

Sunt jucăria după care ai tânjit
pe care-ai stricat-o la prima atingere,
Ți-a fost atât de frică

să nu mă pierzi din greșeală
încât ai preferat să mă pierzi
cu bună știință
Ca atunci când te sinucizi
pentru că ți-e prea groază de moarte
Nici măcar nu mi-e milă de sinucigași
mi-e silă de-a dreptul....

Sunt scuipatul lui Dumnezeu
în ochii tăi fără credință

Sunt orgoliul rănit al adevărului
care nu ni se-arată în vise,
Sunt trupul mutilat al visului
cel mai simplu
Sunt ochiul tău orbit de lumina
care răsare
acolo unde încep să se stingă himerele....

Sunt propria ta furie
întoarsă împotriva ta.
I will survive, you know,
am învățat să cad în picioare
În schimb amintirea mea
îți va crește în suflet ca o tumoare
Și nu e un blestem,
ți-ai făcut-o cu mâna ta
Împotriva renunțării nu există remedii,
Regretele sunt ceva incurabil

Cât de bonav poți să fii încât să alegi
dintre neant și fericire, suferința?

N-ai să pricepi niciodată durerea
care se ascunde
Sub zațul dorințelor terfelite
Din sufletul ăsta de curvă
care-i iubește pe toți
Irepetabil

N-ai să pricepi niciodată
cât de mult rău îmi face poezia
Pe care-o storci din mine fără voia mea
Oricum esențialul e intraductibil
Și nici nu ți l-aș spune
chiar dac-aș putea

Sunt animalul din cușcă pe care
n-ai reușit să-l transformi
într-o ființă umană
Pentru că numai oamenii pot fi dresați

Sunt animalul bătut și schingiuit
din invidie
Care iubește fără să pună întrebări
Care urăște fără să caute răspunsuri

Sunt animalul care a învățat să se roage
pentru uitare
Și pentru mântuirea păcatelor în iubiri
viitoare

De ce să ne mințim că sufletele
ar fi mai pure decât trupurile?
Ne mânjim bielele trupuri
cu noroiul din suflete,
Ne mânjim sufletele
cu noroiul din gânduri,
Ne zbenguim în gunoiul orgoliului
Ne scaldăm în dejecțiile libertății
de-a spune nu când vrem să spunem da
filosofând despre condiția umană
Și alte neputințe...

Animalele ne sunt profund superioare
Ar trebui să învățăm de la ele
Măcar iubirea, măcar simplitatea...
Să trăim pur și simplu,

în loc să ne batjocorim să ne rănim
să ne strivim
cu comentarii depre viață
Nu știu de ce Dumnezeu vorbesc la plural
Eu oricum sunt un animal,
eu oricum iubesc animalic

Singura formă de mântuire
e dragostea fizică,
Ce mai rămâne vorba ta, e gramatică!

Erezie în nobody's land

Motto: “ Unde s-a dus iubitul tău
cea mai frumoasă dintre femei?”

- Cântarea cântărilor -

Se înnopta în cetate,
Femeile aprindeau lumânări
pentru bărbații lor rătăciți
Bătrânii se spovedeau pietrelor,
Cetele de proscrisi executau
salturi mortale
Copii trăgeau clopotele în joacă
trăgeau cu praștia în vitralii
Eu îmi scoteam din buzunar
sandwișul cu pământ
Și-l înfulecam pe nerăsuflăte

Cineva arunca în mine cu oase,
mă pleznea peste față
cu ierburi uscate

M-am așezat pe trepte la intrarea
în templu, am oprit trecătorii
I-am întrebat încotro e apusul
și mi-au arătat
un morman de ruine,
I-am întrebat unde e nordul
și mi-au arătat drumuri înzăpezite

I-am întrebat unde e sudul
 și mi-au arătat corăbiile scufundate
I-am întrebat unde e răsăritul
 și mi-au râs în nas

N-am îndrăznit să întreb pe nimeni
 de tine...
Aerul mirosea a cazarmă,
 florile miroseau a blestem
Dormeam pe trepte la intarea în templu
 visam

Un vis în care se făcea că dau foc
 cerului

Nici măcar nu știam
 încotro să te caut
 nici măcar nu știam cine ești
Încercam să-ți ghicesc
 numărul tatuat peste inimă

Îți vedeam brațele înnegrite de soare,
 fața învinețită de vânt
Privirile brăzdate de fulgere,
 îți auzeam vocea bolborosind
 vorbe magice
Într-un lagăr de muncă de la miazănoapte

Focul îți desena umbra
 prin cavernele mele,
Săpai tunele în somn în căutarea mea
Nici măcar nu-ți puteam vedea chipul,
Îți auzeam doar freamătul trupului
Zvârcolindu-se pe ciment
 în celula numărul 2037
Zgomotul ghetelor călcând apăsător
 prin praful și pulberea anilor
Undeva într-o pușcarie de la miazăzi

Îți ascultam răsuflarea, țișătul mut,
Dorința ta îmi lasa urme însângerate
pe piele
În jurul tău se împerecheau șerpii
în grup,
Rătăceai printr-o pădure fără ieșire
Undeva pe-un continent de la soare apune

Și trebuia să te găsesc cu orice preț
Ca să vedem măcar o dată îmbrățișați
Răsăritul
Să luăm măcar ultima cină împreună,
Să ne împărțim cea de pe urmă
îmbucătură de pământ,
Și s-o înfulecăm pe nerăsuflăte
acolo pe treptele templului

Înainte să adormim de tot
și să visăm fiecare în legea lui

Un vis în care dăm foc cerului.

POEMELE PE CARE NU MI LE VEI SCRIE

Motto: Dacă Eu aș fi Tu dacă Tu ai fi Eu...

Periferia ta

O să-ți vin și eu odată în vizită
la periferia ta
Să ne tragem o vizuină
în cimitirul de păsări
Să facem dragoste culcați
pe patul puștii
Sub stelele obscene care răsar
la capatul nopților tale

O să mă dezbrac în fața ta
de toate armurile
O să mă dezbrac până și de cuvinte
Să văd dacă desculță și goală
Dansezi tot atât de cuminte

Mi-ai spus ca dintre toți templierii
Și gangsterii și heruvimii
Te-ai îndrăgosti de-un bufon

Pentru că sunt politicoș și încuiat
O să-ți spun doar că eu eram ăla
Care se îmbrăca în stafie
sa-l sperie pe Hamlet
C-am preferat să-l instig
împotriva unchiului
Ca să nu se vadă obligat
să-și renege mama

Apar la momentul inoportun
Și preiau crucea vinovatului
anonim
Deși întotdeauna eu fac cărțile...

A mea e mâna care rupe
biletul câștigător

Numele meu sângerează
pe toate gardurile

Al meu e chipul încercănat
Care te spioneaza din oglindă
 și te arată cu degetul
Și tot a mea e arma care-ți împuscă
 șerpii din coșmaruri

Dacă zici tu că sunt bufon, sunt bufon

Sunt convins, tu te-ai născut
 pe altă planetă
În spatele blocului tău nu cresc golani
Vecinii tai cultivă pisici birmaneze
 și nuferi

Și totuși am să vin la periferia ta
Să-ți vad cimitirul de pasari
Și-am să continui să te doresc
 culcată pe patul puștii
În timp ce te aștept îmbrăcat impecabil
În camașă albă de forță

Și am să tac atât de puternic
Încât o să se audă pâna la periferia ta
Cum îți silabisesc chipul
Cum îți fredonez coapsele
Așezat confortabil pe scaunul electric

Știi foarte bine că în ziua de azi
 toți bufonii
Au fost deportați la ospiciu
Dar asta nu e decât partea comică
 a lucrurilor

Am fost bufonul lui Dumnezeu
Și încă sufăr....

The taste of your rage

Aş putea să-ţi demonstrez matematic
Că nu există spirit masculin şi feminin
Am dovezi biologice şi gramaticale
Vezi conjugarea verbului a iubi,
persoana a treia singular

Te iei prea în serios şi eu cred
în paranoia ta ca-n Dumnezeu
Fapt pentru care voi plăti probabil

Uneori mă tem de neverosimil
Şi ma gandesc că într-o bună zi
s-ar putea sa-mi stea în gât
„The taste of your rage”
Repet mă tem
Mă întreb dacă nu cumva
febra asta de primavară
Nu e decât un vânt strărnit de
naiba ştie ce ventilatoare din cer
Nu ma obligă nimeni să tânjesc după tine
Doar pentru ca au înfrunzit tufişurile
Şi totuşi o fac şi nici macar nu regret

Ţi-aş putea recunoaşte sunetul paşilor
dintr-o mie
Iar umbra ţi-aş putea-o recunoaşte
dintr-o sută de mii
Dar ăsta nu e un răspuns ci
un semn al mirării

Poate că nici măcar nu te iubesc
Te recunosc
Ceea ce e cu mult mai mult

Aş vrea să-mi tatuez pe inima
poza ta în poziţie de Giocondă
Cum fac marinarii când se îmbată

Să-mi injectez intravenos mirosul tău
Să-ți trag surâsul în piept
ca pe-un fum de țigare

Toate femeile se bucură când aud:
am nevoie de tine
Dar dacă ar auzi: iubito vreau să
ma droghez cu tine s-ar simți ofensate
Deși e vorba despre același lucru...

Semeni leit cu disperarea mea
parcă ați fi surori siameze
Iar eu semăn probabil
cu tot ce-ai uitat să mai fii
Mi-ai spus că fericirea are gust sărat
N-am dovezi să te contrazic

Ar fi prea mult să-ți pretind fericirea
Prefer să stăm întinși pe covor
Să facem dragoste sau muzică
Să ne urcăm pe acoperiș
Și să treagem în aer poate speriem norii

Să-l imitam și noi pe Slim Shady
Poate ne dă și pe noi la televizor

Iar noaptea să-ți fredonez
un cântec de leagăn
Baby, trăim într-o lume
în care greața pare o mântuire
și speranța o o formă de viciu
Hai, good night sweetie
Și mâne o să fie la fel

Oricum fără tine ar fi cu mult mai
oribil
Without the taste of your rage...
By the way ...
îți stă al naibii de bine cu

05 pe tricou!

H.B.

Sometimes mă întreb retoric ce naiba
o fi vrând să însemne H.B.
Nu e tocmai inspirat ca nume de botez
pentru o crâsmă
În care îmi spânzur tinerețile
Ca-n pomul laudat din grădinile biblice

Ăsta ar fi trebuit să fie un poem
Și sună ca un început de nuvelă
Cu travestiuri gratuite
și subterfugii lirice
Cu aparențe hilare
și concluzii morbide
Cu mâna ta apăsând degetul pe trăgaci...

Când am descălecat prima oară aici
Era noapte și nu vedeam decât sunete
Era cea mai apropiată bodegă
de rascrucile tale
Și în plus aveau bere neagră

H.Bul era însuși Edenul restaurat
din pulberea Babilonului
Un fel de organism crepuscular
În care poți să hibernezi vara
Cu pereți smăcuiți în alfabete
necunoscute
Mai senzual ca închipuirea
Cu inimoare săgetate
de autografele nimfelor prin closete
Cu harți murale deconspirând
intrări și ieșiri secrete
În labirintul dezmațului
O fericire
Se putea asculta și WuTang
la insistența consumatorilor

Te pândeam în H.B.
 și-ți adulmecam urmele
Îți sărutam amprenta buzelor
 de pe pahare
Știam perfect
 cu câți ani cu câte ore
 cu câte secunde
Trecusei înaintea mea pe-acolo

Încă puțin și-o să reușesc să prezic
 ora exactă
Iar dacă nu o să-mi plantez rădăcinile
 în H.B.
Și-o să-ți trimit vaporase
 pe râuri de bere
Care vor demarca distanța dintre noi
Pe harta dezvățului

În ce hal pot fiu de prozaic
Sunt încă prea treaz
Ca să elimin substanța poetică.

ALTER EGO

Remiză

Hai show me cât de bine mai știi
să disimulezi îndoiala
Cât curaj mai ai să-ți joci la zaruri
închipuirea
Ajuta-mă tu să cred în miracolul
existenței tale
Dacă eu o să obosesc

Să știi că sunt un bun fabricant
de nostalgii
Și simt nevoia să inventez pentru tine
alfabete

O să jucăm o partidă
Tu o să deschizi cu calul
Eu o să deschid cu nebunul

N-o să trișez nici dacă tu vei trișa
O să-mi duc până la capăt partida de șah
În timp ce tu o să faci cărțile de poker

Din punctul meu de vedere suntem egali
Și tocmai de aceea o să te las pe tine
să învingi
În jocul nostru n-au ce cauta
victima și călăul

Am ramas ultimii care ne mai spălăm
pe mâini
După ce ducem gunoiul
Am rămas ultimii muritori
prinde coloși de piatra idestructibili

Și plutim suav ca două luntrii
Împinse de-o speranță cinică

pe apa Sâmbetei

Voi aprinde lămpăde în cinstea ta
Tu vei da șpagă să cânte
 în tot orașul sirenele
Ne vom iubi demn și lucid,
 fără istericale fără refugii
Ne vom iubi pe un teren viran
 unde la începutul lumii
La ora când încep să se bată motanii
Și curbele să scrie poezii
 cu mare și stele

O să te mire poate că sunt femeie
Și-o să-mi ceri socoteală
 că mi-am permis
Sa repir în numele tău
Să mă scald în sudorea viselor tale
Să-ți port trena singurătății
Fără să-ți cer drepturi de autor

În schimb o să te bucur să auzi
Că prefer să te fiu decât să te am
Dar nu e cazul să te simți flatat
Asta e felul meu de-a iubi

Am renunțat demult să mă mai dau
 în spectacol
Cu suferința mea bizantină
Mi-am donat parul la orfelant
Câinilor le-am înnodat în coadă
 tinichele
Cu resturi din lirica mea feminină

M-am îmbrăcat din creștet până-n tălpi
În blasfemia asta sexuală
Doar ca să mă pot dezbrăca în fața ta
Și să ard de vie pe rugul
 nelămuririlor tale

Doar ca să-ți stroc niște
lacrimi de crocodil
Și să-ți recit din balcon
Finalul la Scrisoarea a treia
Sau chiar balada aia a ta
Cu cortina care nu cade

O să-mi spui bineînțeles că te doare
Așa cum doare trecerea primăverii
O să-mi arăți cicatricele
gloanțelor oarbe
Care ți-au lăsat goluri în inimă
Iar eu am să mă prefac că le văd

După cum precizam
o să-ți las moștenire
Sufletul meu tuns chilug
Nu e cazul să te simți vinovat

Nici macar pentru că încerci să trișezi
La o partidă de șah
În care tu deschizi cu regele
Eu, ca de-obicei cu nebunul
Și întotdeauna iese remiză.

White Underground Song

Câteodată mă holbez în oglinzile cerului
Și-n ele văd cum se reflectă pământul...

Și ce dacă-am să strig nu mi-e frică?
Sunt o eretică descreierată
Vreau să desenez scene erotice
 pe zidul plângerii,
Vreau să spun bancuri cu Bula
 prin cluburile disperării
Vreau să dansez tango
 în cazinoul spaimelor
Vreau să mă fac MC la Radio Erevan
Vreau să fac dragoste cu moartea
 Și s-o părăsesc a doua zi dimineață

Și ce dacă am să strig detest păsările?
Nu vreau să iau lecții de zbor!
Nu vreau nici un bilet de concurs
 la loteria speranțelor
Și “eu prefer în loc de lacrimi
 o sticlă de bere”

Vreau să îmi sap galeria subpământeană
Undeva în no man's land
Să-mi rod acolo unghiile împăcată
Că nu fac parte din visul nimănui
Să-mi compun fără martori *recviemul*
Să-i spun “White underground song”

Să bântui fantomatic prin marile orase,
Să-mi urez singură noapte bună
 și când strănut “sănătate”
Să dansez desculță în ninsoare
 la capătul zilelor
Să mă bat noaptea într-un beci
 chiar cu tine
Să te lovesc cu furie
 să te calc în picioare

Fără să înțeleg prea limpede de ce
Prefer să te rănesc în loc
 să te dezmiard
De ce mi se-arată chipul tău
 în oglindă,
De ce surâsul tău îmi lumieaza umbra
De ce mi-e frică tocmai de tine
Când ești singura oază
 în pustiul singurătății
Unicul beduin care-mi aduce pe tavă
Inima însângerată a fericirii?!

De ce îți sorb răsuflarea ca pe-un miracol,
De ce te țin numai în somn de mână
De ce mă simt condamnată sa te iubesc
De parcă am fi ultimii supraviețuitori
 din naufragiul lumii...

Acoperă-mi privirea ca să te văd
 mai bine,
Dacă închid ochii... zgomotul pașilor,
 sunetul gloanțelor,
Zăngănitul de arme se transformă
 în Muzică

Sunt gata să orbesc pentru tine,
Vreau să-ți aud bătăile zbuciumate
 din tâmpile
Răzbind prin beznă până la mine,
Vreau să mă zidesti de vie
 într-o tavernă,
Să-ți visez arcuirea degetelor pe clape
În timp ce recompui pentru noi doi
 iubirea
La un pian dezacordat
 în Si Bemol Major
Și-i spui "White underground song"

Vreau să dansăm împreună în ninsoare

la capătul zilelor
Să-ți șoptesc în gând fără spaimă
Nici eu n-am nevoie să ridic ochii
în sus
E suficient să mă uit în băltoace
Și-n ele văd cum se reflectă cerul!

Omagiu zilelor mele pierdute în tine

Când vom ajunge noi doi în infern
O să stăm cuminți fiecare în banca lui
Și-o să ne luăm notițe la gramatică
O să învățăm să nu mai folosim
 verbe cu „F”
Și substantive cu „P”
Tu o să stai mai aproape de geam,
Eu o să stau mai aproape de ușă

Or să mă scoată la tablă
Ca de obicei am să fabulez
O să-ți fac propagandă
Voi lua totul asupra mea
Căznindu-mă să-i trag pe sfoară
Cum că s-ar fi comis o confuzie
Că te-au adus acolo din greșeală

Uite ce frumos plouă cu gin
Uite ce elegant se sinucid fluturii

O să le relatez cum ai survenit
 ca un înger
În existența mea mlăştinoasă
Cum alergai prin hăţişul angoaselor mele
În maieu şi papuci de casă

Presupun că ne vor pune
 în aceeaşi groapă
Vom apărea în fine la televizor împreună
Dar oricum va cădea la cenzură
Scena în care ne ridică
 hingherii Domnului
Să ne ducă la judecată

În infern n-o să mai avem voie
 să plânegem

Să râdem în hohote să facem graffiti
Va fi cam ca la școala de corecție,
Vom intona cântece patriotice
Vom visa peisaje cu ziduri

Uite ce grațios se împrăștie fumul
Peste partitura îngalbenită a iubirii
Uite că tot mă mai piș în culori
Cu aroganța specifică disperării

S-ar putea când și când să ne fie dor
De rău famatele nostre meleaguri
Sau de tramvaiul ăla care
 Nu se numește dorință
La care ne-am holbat de-atâtea ori
Scuipând de fericire
 sau pur și simplu semințe

Mai ales s-ar putea să ne fie dor
 de părinți

Atunci când vom ajunge în infern
Și-o să descoperim cu tristețe
 sau cu stupeoare
Că suntem de departe cei mai cuminți...

EGO PYGMALION

Ar fi absurd sa-ți imput ratacirea mea
Prin catacombele privirii tale gri
Am învățat să-ți descompun chipul
Și să-l refac din memorie
Ca la un puzzle fără fotografii

Dintre neant și utopie am preferat
amăgirea
Visez în sepia și mi se pare firesc
Există lucruri mult mai tragice
Decât frumusețea ta intangibilă
Și accidentul că te iubesc

Uite că încă mai zbor călare pe mătură
Și îți solfegiez absența la pian
Uite că tot mai latru cu rimă
Cu toate că îmi năpârlește blana
Și nu mai am demult optișpe ani

Uite că sunt beată manga de tine
Vocea ta îmi înfundă timpanele
Profilul tău îmi seacă apele somnului
Deși te încapățânezi să-mi faci semn
Doar cu mâna care trage oblonele

Poate într-o toamnă o sa-ți dau întâlnire
Undeva pe un site inexistent online
Numit ironic [www](#) fericire
Să mă poți înjura anonim, puberal
Deși nici tu nu mai ai optișpe ani

Până atunci o să-ți dezvolt umbra
O să-ți studiez dark side-ul la microscop
O să-ți înregistrezi spaimile la casetofon
Imaginându-mi cast cum te înșel
Cu bright-sidul tău exilat la subsol

All right reserved Ego Pygmalion.

INCANTAȚII ÎN TEMPLELE URII

Urăște-mă sincer

Dacă vrei să te iubesc urăște-mă sincer
Lovește-mă, minte-mă, hulește-mă,
Caută-mă, gaseste-mă, pierde-mă,
Injura-ma, scrie-mi pe coapse blesteme
Toarnă-mi în cafeaua de dimineață
otravă,
Scaldă-mă-n vin
și când începe să-mi placă
îneacă-mă,
Reanimează-mă cu respirație gură la gură
Vorbește-mi în limba fiarelor,
sărută-mă cu limba îngerilor
Atinge-mă prin somn, prin vis,
prin cămașa de noapte
Trezește-mă din somn cu focuri de armă,
Spune-mi povești nemuritoare ca s-adorm
Scrie-mi poeme obscene și siropoase
Desenează-mi răsuflarea în cărbune
Încarcă-mă cu electricitatea ta,
fă-mă să explodez
Îmbracă-mă-n sârmă ghimpată
Croșetează-mi dorințele,
aruncă-mi spaimile pe fereastră
Răstălmăcește-mi coșmarurile,
spune-mi că sunt idioată
Lasă-mi la ușă pachete
cu bombe artizanale
Zdrobește-mi timpanele
cu alarme de noapte
Trimite-mi anonim
scrisori de amenințare,
Învelește-mă în așternuturi de gheață
Fă-mi cadou pungi cu gunoaie,
Adu-mi flori smulse de prin parcuri,
Pune-mi în păr mărgelile culese
din șanțuri
Umilește-mă, strivește-mă,

caută-mi nod în papură
Calcă-mă în picioare, fă-mă țândări
Recompune-mă la loc din cioburi
Dacă vrei să te iubesc fă-mi orice
Numai nu pleca, nu mă lăsa singură
Pe-o insulă pustie în mijlocul oceanului
Tăcerii tale....

Profeție de toamnă

Probabil c-o sa ne întâlnim
 într-o duminică murdară și lascivă
O să imi adulmeci dorințele
 pe furiș și stingher
Mimând inocent
 atmosfera de regasire tardivă
Eu am sa fredonez aparent impasibil
 "Is there anybody out there"?

O să pledez înfocat pentru eresul
 jumătăților de masura
Cu jumătate de glas
 cu jumătate de suflet, ca-n povești
Din sânii mei o sa creasca între timp
 o iederă-armură
Și o să te holbezi la ea nostalgic
 ca un fachir închipuit ce ești

Voi mesteca fara vlagă surogate de vis
 într-un decor hibernal
Voi desena la granița fericirii
 un șotron cu patrate și cercuri
Tropăind disperat peste el
 în ritm de marș nupțial
Terorizata de lumina amintirii
 ca de-o mie de becuri

Pâna-n octombrie se vor scufunda
 continente întregi de iluzii
Vom învața sa cârpim cerul
 cu sârmă ghimpată
Eu o sa-mi injectez din inerție
 surasul tau în perfuzii
Tu vei bântui în cautarea mea
 prin labirinturi fără hartă...

Până-n octombrie vei călări doar
 cai de piatră vei dansa doar cu iele
Eu voi umbla înfocolită în blana
 mother-fuckerului înjurând infernal
Stigmatete fericii vor sângea
 și ne vor posedă ca niște duhuri rele
Invocând cu tupeu prin biserici
 tabloul amorului nostru incendiar

O să-mi spui iar ca sunt Alaska ta
 în duminica-aceea plină de zoaie
Am să mă prefac ca te cred că nu știu
 cine ești că te vad prima oară
Ca și cum te-aș mai putea dori
 trist și desculț fugarindu-mi
 umbra prin ploaie
Când vor cădea împușcate minunile
 și nu ne va rămâne
 decât un rest de tăcere amară

O să ne amăgim cu licoarea iertării,
 ne vom scălda în fluvii de tequilla
Ne vom spăla pe mâni cu iubirea asta
 damnată când sute de clopote sparte
Ne vor sarbători printr-un colind
 de toamnă, aproape tragic, despartirea
Vom escalada munți de regrete
 cărând în cârcă sacii himerelor moarte

Vom face dragoste ca înecații
 printre nisipuri mișcatoare
Îți vei zdreli nebunește tâmplele
 în sânii mei de metal
Ne vom dezmierda rănilor pe îndelete
 cu palme de sare
Într-o duminică de octombrie
 când va ploua urât și banal

Doar prin somn
am mai putea evada împreună
spre cer
Așa că o sa te adorm cu un basm
inspirat din peisajul contemporan
O poveste cu amați fără chip
cu suflete bolnave de cancer,
Cu camere de spital în care
un erou de doi bani
e rastignit an de an

Un basm cu spaime deșarte
cu dorințe mutilate în ultimul hal
Cu mănastiri în care trag să moară
curve batrâne și deprimare
Delirând cu sfințenie despre fantoma
unor iubiri de budoar
O sa-ți descânt sângele
cu o mie de bancuri
- fără umor fără poante

O sa-ți descânt tălpile
cu o mie de șoapte,
brațele cu o mie de lacrimi
O sa te adorm
spunându-ți pentru prima oara
că nu există nici un fel de zar
Care să ne sortească cifra șapte,
nici o Nirvană bombardată de patimi
Nici un deznodământ
pentru dragostea noastră
ci doar absența unui final

Nu există nici o stea norocoasă,
doar o armată de îngeri beți într-un bar
Pustietatea orașului,
pustiul din gânduri,
câteva turme de câini rătăciți

O cazarmă cu vise siucigașe,
câteva păsări văduve
într-un cadru autumnal
Și-o pușcărie fictivă
în care mă zbungui turbată
cu stârvul iubirii în dinți

O pușcarie cerească
cu chipul tău rasărindu-mi prin ziduri
Un beci în care zac legată fedeleș
cu șapte lanțuri imagine
Săruturile tale inchipuite
colonizându-mi sufletul cu riduri
Asta e tot, traversăm înot -
lunatici și singuri - oceanele de răbdare

Nici măcar nu ești unicul bufon posibil
și asta doare mai rau decât toamna
Nu ești singurul trubadur
care-mi recită din memorie
oda disperării
Sub lumina monitoarelor sedefii,
nu ești singurul care-mi sugrumă teama
Cu obsenități lirice și sonete păgâne,
cu dansuri rebele sub reflectoarele zării

S-ar putea să nici nu mă mai găsești
pe podul de lavă din amintire
S-ar putea să nu mă recunoști
în cenușa prezentului
printre atâtea noroaie
S-ar putea să mă prinzi că vând
relicvele paradisului
în criză de nesimțire
Magicienilor de gang,
în schimbul câtorva stropi amărâți
de ploaie

S-ar putea chiar să-ți fie frică de mine

sau milă sau Dumnezeu știe mai ce
Când vei vedea ca bufonul ce sunt
nu e dispus să-ți lingă palmele
Că sufletul câine din mine
te va mușca de obraz
mârâind în silă „de ce?”
Pe-un pod fără nume
într-un amurg vulgar și rece
la sfârșit de octombrie

Din pacate sunt liberă,
pot sa-ți desenez în carbune
o padure de cruci
Pot să îți inventez
un un oraș de oglinzi care-ți reflectă
o mie de fețe
Pot să-mi ung pleoapele
cu mirul minciunilor tale
sau cu alte năluci
Sa-mi dresez zi de zi suferința
ca s-o scot la paradă prin piețe

Din pacate sunt liberă te urăsc
să te uit să te înșel
să urinez bărbătește
Peste dosarele secrete și pierdute
cu referiri la cultul androgenului
Sunt liberă să mă îndoiesc de tine
sunt liberă să te hulesc lumește
Să refuz violent să-ți fac
chip cioplit din plastelina suspinului

Ne vom întâlni cândva
la periferia iubirii
într-o duminică mucegăită
Schingiuiți de vântul melancoliei
vom bandaja stelele, florile, sunetele
Vom aprinde chibrituri,
tu o să încerci sa dai iar

„destinului mită”
O să-mi ții probabil
un discurs metafizic
și-o să vomit fără scrupule

Și-am să-ți spun fără milă, fără rușine:
dacă-ți dă mâna ridică-mă la cer
Uite ca încă mai cred în tine
chiar așa businessman,
jefuit de mistere
Dar o să-ncerci din nou să trișezi
să mă îmbeți turnându-mi pe buze eter
Noroc că până atunci o să mor fără tine
de-o supradoză de tamâie cu fiere!

-

Coasta numărul 17

Hai să scriem împreună
tratate de estetică a durerii
Hai să ne împreunăm cu moartea
într-o îmbrățișare perfectă
Să dăm vina pe alții,
să ne certăm cu lumea
de la prima oră a dimineții
Când îți împachetez surâsul
în ziare mucegăite dintr-un ev viitor
Iar tu îmi storci 34 de lacrimi
ca să le picuri într-un cocktail
verde cu mov

Hai să scriem tratate de alchimie
despre gustul hipnotic al așteptării
Când îmi presari sarea făgăduinței
peste răni
Mă descălți de mistere
și ma îndupleci să dansez goală
Prin beznele spaimelor fără chip

Hai să punem pe muzică clipa în care
Terorizată de nostalgiile tale
încep să număr frunzele copacilor,
Să dau foc zăpezilor,
să cântăresc gropile,
să mângălesc lumina cu închipuiri

Hai să scriem pe ziduri
cele 1000 de nume ale durerii
Să desenăm în scrumiere
semnul crucii amândoi de-odată
De parcă o singurătate pereche
ar fi mai de dorit
decât una desperecheată

Hai să ne facem că plouă
 că jucăm teatru sau poker
Să presupunem că suntem
 dama de cupă și valetul de pică
Că ne pledăm libertatea
 de-a ne droga cu himere
În timp ce eu îți torn în sânge
 elixirul trădării
Și tu îmi împletești părul
 printre zăbrele

Hai să ne iubim cu disperare,
 de parcă cine știe ce fericire ar fi
Să ne petrecem eternitatea
 într-un domitor fără uși
De parcă ne-ar fi drag blestemul
 de-a zbura cot la cot
 prin pustietățile cerului

Hai sa ne ascundem strategic
 sub un clopot de stică
Undeva în gettoul utopiei
 și să ne tragem cetățenie
Hai să ne cumpărăm un apartament
 în străinătate
O mansardă cu acoperiș transparent
Ca să se vadă din stele
 cât de frumos facem noi dragoste
Cât de romantic vorbești tu
 despre ajutor de șomaj
 și alte miracole!

Hai să luăm cina împreună
 legați la ochi
Într-un vagon lit
 într-un tren fără destinație
Până vor veni groparii Domnului
 cu rangi și-l vor opri

Undeva pe câmp, într-o padure,
 într-un tunel sau chiar
 la periferia raiului
Și ne vor dezlega la ochi
 să ne verifice actele

O să le arăți pașaportul cel nou,
 pantofii lăcuiți impecabil
Eu o să le arăt uniforma
 apretată fără cusur
Și tatuajul de pe piept cu săgeată
 către coasta ta numărul 17

Ca și cum chiar aș fi aleasa ta
 în dosarele fericirii
Ca și cum chiar ai fi unicul barbat
 distribuit în rolul de mire
Hai să ne mințim de pe acum
 că dintre toate posibile
asta ar fi cea mai rezonabilă
 amăgire...

-

Dresor de himere

Eram deja batrâni și întunecați
când ploile de primăvară
Te-au capturat și te-au târât hipnotic
spre mlaștinile mele,
Îți spălaseră chipul
și ți-am recunoscut buzele
după gustul sărutului
Ochii după tânguirea cerului de apus,
trupul după mirosul vegetal
al nordului
Brațele după forma crucii nevăzute
pe care-o car în spate dintotdeauna
Ca pe-o pereche de aripi
mai vechi decât lumea

Mi-ai spus : „zboară”
și m-am prăbușit
Mi-ai spus : „Umblă pe ape”
și m-am înecat
Dar continuam să cred în tine
ca și cum vorbele tale amnezice
Ar fi fost una cu Adevărul
Ca și cum vocea ta fără sunet
ar fi fost una cu Muzica

M-am privit fără spaimă
în oglinzile tale,
Eram cu mult mai tânără
decât mi-a fost permis
Mai radioasă ca frumoasa adormită
din peștera Făgăduinței
Mi-ai atins linia vieții
cu degetul arătător și m-am trezit
Pluteam amândoi pe-o luntre de piatră
în inima mlaștinilor

Iar uneori zăceam îmbrățișați
 într-o cușcă de aur
Și levitam extatic
 deasupra cetăților dispărute

Mi-ai sfâșiat cu dinții
 cămașa de victimă,
Mi-ai smuls
 cuiele însângerate din tample
 și le-ai înfipt la tine în piept
Mi-ai uns tălpile
 cu mirul răsăritului de pe urmă
În fața noastră
 se prăbușeau toate zidurile
Nu m-am gandit nici o clipă ca dansez
 în pași de recviem cu călăul
Nu m-am gandit c-ai putea fi
 un simplu dresor de himere
Care mă plimbă pe brațe
 prin valea mirajelor

N-am cum să fiu atât de frumoasă
 și nici nu vreau, ți-am spus într-o zi
Nici tinerețea
 nu m-avantajează prea tare
Ce să fac eu cu trupul asta
 de zeiță damnată,
 cu sânii aștia de marmură
Cu ăstea o mie de brațe
 când n-am nevoie decât de două,
Unde să plec
 cu pașaportul Isoldei în buzunare
Ce să fac eu
 cu fața asta lăptoasă și rozalie
Dă-mi înapoi tenul meu veștejit,
 ochii mei pământii plin de cearcăne,
Taie-mi pletele astea
 blonde și siropoase și pune-mi la loc

Halaciuga mea păduchioasă,
bate-mi cuiele în tâmpile unde-au fost

Și m-ai privit mistuitor,
cu ochi de pasăre muribundă
„eu sunt
cel mai iubit dintre pământeni,
iar tu aleasa mea dintotdeauna”

Ai rostit disperat
și s-au spart toate oglinzile,
S-au făcut praf și pulbere trucajele,
ceața ne-a invadat vizuinile,
- N-am cum să fiu a ta,
- eu n-am de gând să fiu zeița nimănui
Iar dacă stau să te ascult mai bine,
șoaptele tale sunt cântecul vântului,
Trupul tau e o plantă de abur
crescută din pământul dorinței,
Brațele tale
sunt ramuri de măceș înflorit
în mijlocul viscolului
Pleoapele tale sunt foșnetul frunzelor,
ești fabulos ca Ispita
Dacă stau să mă gândesc bine
nici măcar nu existi
Ești doar o plasmuire bolnavă
a unui dresor de himere

Așa ca uită-mă iartă-mă
scutește-mă de iubirea ta mitologică
Coboară-mă pe pământ
și lasă-mă într-un oraș murdar
Într-o hrubă dărăpănată,
într-un gang împruțit
într-o mansardă soioasă
Lasă-mă să hotărâsc Eu
a cui jumătate sunt
Să aleg Eu
pe-al cui mormânt îmi aștern rugul

Iar dacă nu mai poți de curios
am să-ți răspund
pentru cultura ta generală
Că-l iubesc
pe cel mai hulit dintre pământeni
Un ins vulgar și ranchiunos,
cu pielea îmbâcsită de mahoarcă
Cu ochii murdari de cenușă
cu vocea ruginită de lacrimi
Un gunoier care aruncă poeme la câini
și habar n-are să zboare
O creatură subpamântească
care-și cioplește chipul în noroaie
Un ins hingherit neîncetat
de armate de înșeri ca tine,
Un paria încoronat în scârbă
pe-un munte de gunoaie
Un profet al păcatului ireversibil
răstignit prin crâșme și spitale
Un personaj de coșmar
care trezeste pruncii la realitate
Înainte de-ai dresa tu
cu oglinzi magice
și tinerețe fără de moarte
Înainte de-ai contamina tu cu himere

Practic pe lume nu sunteți decât voi doi
cu triburile voastre de bărbați
Și eu, unica Frumoasă Neadormită
din toată padurea
Eu care am de ales
între un scamator și-un ocnaș
Între un călător prin stele
și-un gropar blestemat
Între un zeu
și-o creatură disperat de umană

Cu ce sunt mai de nobile
 iluminările tale narcotice
Desprinse din lecturi savante
 și hieroglifice bizare
Decât iluminările lui
 de sub felinarele chioare ale străzii
Cu ești tu mai bun
 dacă te îmbeți
 cu zeama fructului oprit
Decât el care se îmbată
 pur și simplu cu whisky
Cu ce ești tu mai profund,
 mai misterios, mai aproape de cer
Tu care spui frunzelor aripi
 și fumului - timp,
 deșertăciunii îi spui oază
Decât el care iubește realitatea
 cu patimă oarbă
Și spune frunzelor frunze
 și fumului fum,
Deșertăciunii îi spune deșertăciune

De ce t-aș alege pe tine care știi
 să minți atât de frumos
Încât ai ajuns chiar să crezi
 că aș putea fi zeiță,
 că am pielea de marmură
Când el îmi studiază înduioșat ridurile,
 cutele, bubele
Și-mi omoară păduchii cu unghiile
De ce te-aș alege pe tine
 care îmi trănțești pe față
 masca unei nimfe
Când el îmi spune cu atâta candoare:
 „ești urâtă dar te prinde bine!
Ești grasă și batrână

ne potrivim de minune...”
De ce te-aş alege pe tine
călare pe-un dinozaur alb
Cu-n manuscris secret în dinţi
care-mi prezice fericirea
Şi nu pe el călare pe-un trabant,
cu-n chiştoc de ţigare între buze
Resemnat că n-are ce miracole
să-mi prezică...

Aşa că fă-ţi rost de altă muză,
sir Pygmalion,
cât caut eu prin mlaştini
Răscrucea de unde recunosc drumul
spre casă
Găseşte-ţi altă fraieră
care să zboare cu tine prin stele
Şi să-ţi adulmece prin viscol
mirosul de măceşe
Să-ţi soarbă din priviri
tânguirea cerului de apus,
Mie, păcătoasa, mi-e frică
de jocul asta de-a semi-zeii
Mi-e frică de nimbul tau
perfect apretat,
de ereziile mustind de Nirvane

Şi mi-e dor de cenuşa privirilor lui,
de mirosul lui de mahoarcă
Mi-e dor de palmele lui de ocnaş,
de braţele lui murdare şi obosite

Aşa că nu te mira dacă n-am să-ţi flutur
nici o batistă înlăcrimată
N-am să-ţi strecur pe sub uşă
nici un bilet sinucigaş
N-am să m-arunc cu graţie
în faţa trenului marfar

Ci am să-ți șoptesc suav ca niciodată
Că mi-ai jignit instinctul
 cu plăsmuiri astrale
Că sunt un mamifer oarecare
 într-un peisaj de oraș

Îndragostită până la moarte
 de cel mai jalnic borfaș,
Am să te sarut chiar pe suflet,
 cum nici Isolda n-ar fi fost în stare
Mirific de obscen, tulburător,
 o să te fac să plângi de voluptate
Dar în loc de „Adio, vai sufăr”,
 o să-ți spun simplu: iartă-mă
Inocentul meu gâde
 sunt o victimă ticăloasă
 care știe să se răzbune

Nu te mai aud nu te mai văd
 nu te mai vreau nu te mai sper
Nu mai pricep o iotă
 din cântecul de cuc
 pe care-l tot îndrugi
În limba aia nesuferită și profetică,
 eu nu sunt romantică
Deși nici eu nu cred
 în „Iehova sau Budha Sakia Muni”
Nici în Bach nu cred
 nici în Chopin
 nici în muzica lor dureros de feerică
Cred în cel mai hulit dintre pământeni,
 în cel mai urât dintre trubaduri
Cred în soarta lui de Sisif
 și-n insomniile sale recalcitrante
Cred în vocea lui amară și chinuită
 care scoate sunete distonante
Cred în muzica lui hilară
 care nu-mi amintește de îngeri

Dispuși să-mi dea cu tifla din ceruri...
 ci de mine,
Amnezică, pierdută printre mlaștini
 în brațele unui străin

Cred că deja am găsit drumul spre casă,
 spre el, oropsitul, degeneratul,
Caută-ți altă muză
 pe care s-o trezești din realitate
 cu sărurile viselor arhaice
Pentru el, cel puțin sunt reală,
 așa ridicolă stupidă și carnală
Decât zeița ta imaginară,
 prefer să fiu târfa lui de ocazie!
YO!

Răzbunare

*Motto: Te iubesc cu tot ce am
mai rău în mine
Si te urăsc cu tot ce am
mai bun*

Cândva te-am lăsat să-ți speli mâinile
 în sângele meu,
Să mă târăști în lesă prin gările nostalgiei,
Să mă porți la gât
 ca pe-un port bonheur
Să mă săruți
 ca pe-o reclină nenorocită....
Te-am lăsat să vezi în mine ce-ai vrut

M-am prefăcut în colibă de piatră
 ca să te adapostesc de furtună
M-am îmbrăcat în verde vegetal
 ca să-ți hrănesc tristețea cu miresme
M-am prefăcut în blană de tigru
 ca să-ți țin de cald

Te-am lăsat să locuiești în mine
 fără să-ți cer garanții

Asa că te-ai văzut liber
Să-mi profanezi cu duhuri rele pântecul
Să-mi bați inima-n cuie
Să-mi devorezi melancoliile
Să-mi sorbi tot aerul din plămâni
Să-mi pângărești sânii
 cu sărutări măsluite
Să-mi frângi scheletul dorințelor
Să-mi scalpezi buzele de surâs
Să-mi tatuezi tâmpilele cu blesteme
Să-mi storci din privire
 ultimii stropi de lumină

Iar acum, devastată de iubirea ta,
 mă târăsc pe pământul jilav
Și te urăsc cu tot ce am mai sfânt

Mă rog să te tragă pe sfoară
 toți îngerii
Să te tragă pe roată toți demonii
Să-ți vinzi sufletul
 traficantilor de iluzii
Să te predai singur la judecată,
 să plededezi vinovat,
Să fii nemuritor să-ncerci în zadar
 să-ți zbori creierii
Și să disperi de plictiseală
 cu piatra filozofala în brațe....

Poate că într-o existență viitoare
 o sa fiu eu barbat și tu femeie
Poate c-o să îți fie dat ție
 harul inocentei,
 iar mie armele minciunii
Și-atunci
 am sa-ți șoptesc printre dinți :
De ce oare sexul bărbatului
 arată ca o țevă de pistol
Iar sexul femeii ca o rană deschisă?

În fond nu e nimeni vinovat...
 nu e vorba decât de destin, nu-i așa?
Ne-a fost scris ca tu să fii călăul,
 eu victima
De parcă Dumnezeu ar fi bărbat
Și-ar fi creat femeia doar
 ca să aibă pe cine să fraierească....

Cât de imbecil poți să fii
 încât să-ți închipui c-am să te uit,
 că n-am să mă răzbun?
O să port pentru totdeauna pe piele

stigmatete atingerii noastre hipnotice
Voi ramâne în veci cocoțată
pe crucea dragostei tale
Ca o sperietoare de păsări...

O să fac tot posibilul să te seduc,
să mă cunun cu tine în biserica urii
N-am sa te părăsesc niciodată,
te voi vâna fără milă
Îți voi sta ca o umbră în ceafă,
îți voi spiona toate gândurile
Voi fi gardianul tău no. one,
agentul secret care-ți livrează
ispite sinucigașe
O să-ți apară chipul meu în oglindă
când o să încerci să faci dragoste
O să-ți împușc din zbor dorințele,
o sa-ți ard toate schițele mântuirii
O să-ți otrăvesc apa viselor,
o să-ți tăvălesc prin noroi
toate muzele

Voi fi vântul de noapte
care îți stinge candela abia aprinsă
Voi fi zgomotul spaimei
care-ți bate la ușă
Până când într-o seară de toamnă
ai sa te întorci
La ruinele dragostei noastre să plângi
Și-o să implori ceva nelămurit
Prosternat la picioarele
Dumnezeului Mamă

Când o să fii bătrân și înspăimantat
O să mă spăl și eu pe mâini
în sângele tău tragic
O să te plimb în lesă
prin gările nostalgiei
Să-ți arăt fantomele noastre

îmbrățișându-se într-un vagon de marfă
O să te duc la gradina zoologică
să-ți arăt saltimbancii iubirii
Cușca îndrăgostiților damnați
care ne poartă chipurile

Te urăsc din tot sufletul,
te urăsc tandru și fierbinte
Înainte să fi fost
tu Iuda și eu Clitemnestra
Eram fericiți, mai ții minte?
Atat de fericiți
că trupurile noastre luminau pământul
Și strabăteau prin ziduri
până dincolo de moarte

Esti un călău pervers....iubirea mea,
M-ai facut fericită
înainte să mă împingi în prăpastie...

Mă târăsc acum pe pământul uscat
ca o reptilă prin deșertul orașului
Și deîndată ce mi se arată o oază
pun mâna pe armă și trag

M-aș putea pomeni într-o bună zi
că-mi ceri să te înfiez ca pe-un orfan
Și-atunci te-aș putea ținti
drept în inimă
Dar prefer să te chinui de la distanță
în sala de tortură a amintirii
Prefer să-ți apar doar în vis
și să te las să arzi pe rugul dorinței
Prefer să te urăsc cu stoicism,
să-ți bântui nopțile și zilele
Să-ți creștez cu briceagul vechile răni,
cu neștirbită devoțiune

Nu-ți face griji,

în infern o să ne împăcăm,
o să ne iubim... o să fim împreună!

ONDINE

Mă urmăreai de departe
 cu înțelepciunea specifică lașității
Când hoarde de hiene înfometate
 îmi sfâșiau cămașa inocenței
Și mă târau prin caverne slinoase
 să mă învețe tainele vânătorii
Apoi îți făceai subit apariția
 în chip de El Cinico Salvatore
Să-mi reproșezi diverse amănunte
 în legătură cu puritatea pierdută

Mă urmăreai tăcut din sala de instanță,
Bâiguind în gând:
 iartă-mă nu te pot apăra, mi-e frică
Pe când Judecătorul mă scuipa în obraz
 cu rime desuete
Îmi ținea un discurs lăcrămos
 despre cavourile Utopiei
În care ar trebui să fie depusă
 cenușa poezilor
Apoi mă condamna la moarte
 în calitate de eretic

Eu mă închinam la realitate,
 aprindeam focuri pentru cei rătăciți
Eram instructor de zbor
 într-o colonie de păsări oarbe
Și mă hrăneam cu iarba fiarelor
 ca să mă apăr de spaime
Privirea ta nevăzută
 îmi lumina drumul prin noapte

Eram cu siguranță un proscris,
 eram cu siguranță vinovată
Rosteam întotdeauna
 adevăruri indezirabile
Imi imaginam cu groază

raiul dreptcredincioșilor
Corurile îngerilor intonând
imnuri patriotice
Referitoare la frumusețea
plaiurilor edenice

Și visam o grădină părăsită,
o casa abandonată,
un atelier medieval
În care se făcea că mă sculptai la loc
din pământ ars, rășină și zăpadă

Visam ieșirea din peșteri,
sfârșitul lumii unde începeau treptele

Dar apăreai tu în banca martorilor
și depănai fantezii
Judecatorul credea fără probe
în Ficțiunile tale
Îți aminteai de lucruri neîntâmpate -
de scena nunții noastre bunăoară
Descriai impecabil
foșnetul umbrelor prin ploaie
Pe când dansam împreună
ultimul vals
Tu erai ascetul răstignit
pentru păcatele mele
Tu erai cel trădat, eu urma să pletesc
Eu, care n-am avut răbdare
să-mbătrânesc în așteptarea ta
Mi-aduc și-acum aminte
de îngerul mesager
Cum mi-a întins pe tavă
cartiele destinului
Cu buzele-arcuite într-un surâs feeric,
Punându-mă să aleg
între Ofelia și Penelopa
Iar eu i-am răs în nas
și-am spus: aleg Ondine

Apoi l-am înjunghiat cu sânge rece
Pe tine te-am uitat ca pe-un străin...

Luna de miere la vorbitor

Până evadezi tu
 din beciurile departarii
Eu voi fi deja ambalată
 în pijama de mireasă
Încinsă până la 40 de grade
 cu catarama de fier
Voi înfunda o colivie bleu-vert
n-o să mă poți vedea
 nici măcar printre gratii
pentru că or să le-acopere din pudoare
 cu yeci de perdele
îmi vor reține la dosar
 mirosul de crizanteme
mă vor spăla cu apă de crini
 ca să mă scape de paduchi
și numeroase alte sechele

mă vor pune să semnez referate
să-mi divulg în toate limbile adevarul
o să le spun că sunt fiica ploii
 sora ta geamănă
tu ești ursitoarea mea
 eu sunt body-guardul tău
am să mint ca-n povești
am să joc eu în locul tău „bufonul”
am să mă cațăr pe schele
și-am să arunc manifeste la șobolani

o să mă îmbăt cu apă de ploaie
prelinsă direct
 peste acoperișul melancoliilor mele
din pântecul ploilor tale
o să mă dau în spectacol
o să bocesc fără rimă
o să mușc trecătorii
o să scriu cu limfă și sânge

pe toate gardurile „singur numele tău”
într-un acces de friguri sau de febră
inexplicabil
inevitabil
inexpandabil
și-n orice caz de-a dreptul lamentabil

Până evadezi tu din beciurile depărtării
o să îmi crească părul și iarba
la interogatoriu
am să-mi pun cenușă-n cap
o să mușc cu poftă
din fructul păcatului anonim
cu inscripția FUBU
le voi întinde mână
să-mi asculte intravenos
pulsul mărit al prezentului
o să iau asupra mea
toate noroaiele lumii
doar pe bocanci mi-ar putea descoperi
vestigii edenice
dar nu sta nimeni să verifice bocanci

Așa că pregătește-te de pe-acum
Să ne petrecem luna de miere la vorbitor
Printre mirosuri stăine de flori
Delimitați de perdele
Însoțiți de-un gardian în frac
Surdo-mut și deosebit de galant

Imaginează-ți de pe-acum baby
Scena
în care mă întorc spre el exasperată
Și urlu cât mă țin plămâni:

„I’m the real Slim Shady!”

ILINCA BERNEA

Sacrul e Eros, iar Logosul nu e decât reflexia lui în conștiința noastră rațională, e numai forma prin care ni-l facem noi inteligibil. Toate simbolurile, codurile, limbajele, dimensiunile mentale, abstracțiunile și sublimările la care supunem noi Erosul în încercarea de a-l atinge pe Dumnezeu sunt distorsiuni ale *cauzei prime*, sunt ceea ce indienii numesc “maya”.

Ascetismul idealist este echivalent în plan psihologic materialismului pentru că ambele despart sufletul de trup. O metafizică autentică nu recurge niciodată la o scindare a materiei de suflet, pentru că sufletul subzistă în fiecare particulă a materiei....

Cred în intuiția masculină și în geniul intelectual feminin. Printr-o educație fără discernământ, simțul comun și profan cultivă convingerea că sensibilitatea, grația, farmecul, vulnerabilitatea, pasivitatea afectivă sunt chintesența spiritului feminin, iar simțul critic, realismul, logica, inițiativa, umorul, combativitatea țin de spiritul masculin. Simțul profan subsistă însă în afara existenței REALE într-un univers dialectic în care tot ce pare că se întâmplă este un simplu surogat de viață.

Câteva constatări simple m-au făcut să mă mir de marile “convenții” estetice și raționale în care omenirea se bălăcește ca în apele sfinte ale adevărului și care nu sunt altceva decât decrete perceptive aberante care au fost postulate cândva din rațiuni de compensare psihologică și asimilate organic respectiv disimulate mental pe parcursul a mii de ani de civilizație...

Instinctul vital apare camuflat sau pervertit de aceste false postulate. Nebuloasa psihică a fost modelată de conoanele care i-au fost impuse, de îngrădirile care i-au cenzurat potențialul *REAL*. Legile rațiunii nu sunt în contradicție cu legile simțirii decât în măsura în care reprezintă niște revendicări ipocrite ale unor obscure interese secundare.....Gândirea romantică a generat o prăpastie fictivă între eros și spirit. Cea religioasă la fel. Neînțelegerea pricipiului complementarității a transformat civilizația

umană într-o specie sinucigașă. Misoginismul a distrus și macerat deopotrivă condiția psihică a femeii și a bărbatului. Ce poate fi mai sfâșietor decât să îți fie vitală o ființă pe care o disprețuiești?

O formă de interferență umană bazată pe pricipiul dominației îi face deopotrivă pe stăpân și pe stăpânit victime ale aceleiași dependențe vicioase în care ostilitatea și atracția sunt inseparabile...

Cum poți iubi o ființă pe care o consideri superioară fără să te simți subjugat, frustrat, anxios? Cum poți iubi o ființă pe care o consideri inferioară fără să te simți un tiran ridicol și demagog, dependent în mod traumatic de victimă? Nu există libertate în pricipiul dominării. Stăpânul și sclavul sunt legați printr-o formă de existență simbiotă care îi torturează sufletește pe amândoi. Iar cea mai clară dovadă a masochismului speciei umane e ca se încapățânează să vadă în Dumnezeu un stăpân și nu o forță vitală care acționează complementar erotic. Indiferent dacă se dezvoltă un complex de superioritate sau de inferioritate la nivelul raporturilor cu sexul opus, e vorba despre același lanț vicios în care ostilitatea e refulată în slujba necesității.

S-a spus ca femeia ar gândi cu ovarele. Statistic există la fel de mulți bărbați care gândesc cu testiculele.

S-a spus că toate marile genii ale omenirii au fost bărbați. Da. Bărbați cloțiți în sânul unei civilizații profund misogine. Până acum un secol femeia nu avea acces legal la cultură.

S-a spus că femeia e mai degrabă sensibilă și bărbatul mai degrabă inteligent. Atunci cum se explică faptul că marile opere ale sensibilității au fost create de bărbați?

S-a spus că femeia ar suferi de un complex al castrării iar bărbatul de un complex al non-maternității. Dar ce știu bărbații despre erotismul feminin și ce știu femeile despre erotismul masculin? Toate aceste conflicte de idei se situează la confluența unor proiecții reciproce penibile....

S-a spus că puritatea ar coincide cu abstenența sexuală. Dacă ar fi așa animalele ar fi impure....

Indiferent dacă vorbești sau taci, atingi, îmbățișezi, visezi pe cineva, fără iubire nu există comunicare ci doar o înlănțuire a unor monologuri similare.

Sexul nu e cu nimic mai impur decât o conversație sau o tăcere care nu comunică dragoste....

Nu nu suntem cu adevărat conștienți de aceste lucruri.

Ni se pare că suntem conștienți. În realitate dormim cu ochii deschiși și visăm o plăsmuire moștenită de la strămoși....

Toate formele de gândire tradițională sau științific dogmatică sunt o călătorie prin lumea spectrelor....Atât.

Nu există vieți trecute sau viitoare, de dinainte sau de apoi, ci doar o singură viață în care putem alege să ne trezim la realitate sau să orbecăim prin întunericul spaimelor și speranțelor unei eredități psihice încărcate să ne întâmin la nesfârșit cu *Fata Morgana*.

Evoluția conștiinței nu constă în acumularea și prelucrarea unor cunoștințe ci într-un șir succesiv de treziri interioare la realitatea ultimă care conștiința sinelui.

Nu există refugii în afara lumii, în forme narcotice de existență. Singurul refugiu posibil este în luciditatea care te face liber....

Starea de veghe nu e opusul stării de somn, ci opusul tuturor amăgirilor recurente.....

E grav ca anumite sentimente sunt confundate cu adjectivele unor stări afective....Că fericirea e confundată cu extazul, iubirea cu înflăcărarea simțurilor, nefericirea cu eșecurile egoismului feroce....

Stările afective sunt luate drept esență a trăirii. De asemeni se confundă trăirea proiectiva cu obiectul asupra căruia e proiectată, comunicarea cu verbalizarea excesivă, spiritualitatea cu sistematizarea riguroasă a unor abstracții. Și întotdeauna forma cu conținutul.

Trăim în împărăția somnului și ne iluzionăm că filosofii și religiile noastre sunt altceva decât ficțiuni colective sistematizate.

Lumea nu e prost construită ci prost interpretată.

Toate filtrele conștiinței obișnuite sunt de fapt piedici ale cunoașterii, sunt elemente ale scindării dintre suflet și lume. Credem doar că percepem anumite sensuri ale lucrurilor pentru că le distingem contururile, le dăm un nume de recunoaștere și reacționăm la fenomene dispartate, rupte din sensul primordial al întregului.

Nu putem avea acces la *realitate* dacă nu ne forțăm limitele unei percepții restrictive care trasează granițe în lucruri, viziuni, semnificații și ființe. Obsesia individualității focalizată la nivel de personalitate i-a cretinizat pe oameni și îi ține prizonieri în singurătate, făcându-i să cultive o neîncredere maladivă în propria busolă interioară....Conștiința eului înseamnă conștiința separării de ceilalți, toate conceptele noastre raționale nu fac altceva decât să multiplice granițele, să amplifice fenomenul izolării materiei de spirit, a corpului de suflet, a intelectului de sensibilitate, ș.a.m.d.

Nirvana poate fi oriunde, aici și acum....nu e legată de vreun loc în spațiu sau în timp....

Scopul intrinsec al oricărei forme de imaginație este acela de a însufleți materia. Visul alchimiștilor și al gânditorilor esoterici este acela de a căpăta puteri psihice asupra lumii materiale.

Între eu și non-eu nu se poate face nici o diferență prin intermediul limbajului, reprezentărilor metaforice sau *imagourilor* simbolice. Ceea ce ni se pare că ține de universul nostru lăuntric nu e decât o structură particulară de organizare a unor fantasmе colective. Toate imaginile de care e impregnată lumea noastră psihică ne-au fost inspirate de ceva, cândva....Le-am interiorizat după ce am avut un contact emoțional cu fiecare dintre ele. Dar sinele, ființa, sufletul sunt altceva.....

Eu nu sunt decât un biet cobai în ceea ce scriu și experimentez social....

Adevărata mea biografie nu e legată nici de fantasmеle logosului, nici de aparența cauzalităților empirice care mi-ar putea întocmi un curriculum vitae.....

Am ales să neg tot ce mi s-a spus că trebuie să fiu, să gândesc sau să simt, am ALES să mă opun oricăror tentative de conformare și să încerc să redescopăr lumea așa cum e ea în esența.....Chiar dacă am fost învățată să mint, să fac complimente, să fiu domestică, decentă, complezentă, am reușit să mă sustrag trucajelor, să nu mă las prinsă în păianjenișul mitomaniilor colective.

Nu mă transpun în lecturi ci caut actul cognitiv pur printr-o permanentă analiză critică a sistemelor de gândire cu care mă confrunt. Foarte puține cărți mi-au plăcut cu adevărat deoarece majoritatea scriiturilor și filosofiilor învăluie, trucează sau disimulează adevărul, sacrificându-l în schimbul demonstrației și dogmaticii.

Urăsc într-așa un hal simulacrul și gândirea înlocuită de automatisme pseudo-raționale încât am reușit să-mi asum singurătatea ca pe o formă de libertate.....

Am găsit piatra filosofală și de aceea nu pot enunța despre mine nimic altceva decât că exist...

Le datorez această descoperire câtorva conștiințe excepționale care m-au călăuzit în experiențele mele inițiatice.

ERICH FROMM.

GELLU NAUM

IMMANUEL KANT

ALBERT CAMUS

PETER SHAFFER

KARIN HORNEY

CLAUDE LEVI-STRAUSS

GIORDANO BRUNO

GUSTAV MEYERINK

NINA BERBEROVA

WILLIAM SHAKESPEARE
ITALO CALVINO

De asemenea le datorez împreună cu cea mai profundă considerație și afecțiune această *stare de veghe* ireversibilă **prietenilor mei**: Prof. doctor în psihologie Gh. Neacșu, aghiotantului meu Remus Cernea, Lygiei Naum – “cealaltă parte” a lui Gellu, actriței Brândușa Mircea.

Bogdan Geană - poezii

Marxist, aripa Groucho

V.

tu ești mereu tu când

mie mi-e teamă să mai fiu eu,

pisicile tale nu te mai recunosc

de stăpână

arunci flăcări de jeleu

cam de multe ori pe săptămână

și ochii îți sunt de șoricel alb

cu viitor incert,

se uită doctorii la tine

și le e frică să te atingă,

ești atât de perfectă, bibeloule,

că se tem să nu fie vreo farsă,

tu să fii în realitate plină

sub glazură cu ciocolată cu alune,

șoricică albă,

că nu-ți mai lipsește

decât o fundă roșie

pe care ți-o atașez chiar acum,

printr-o iluzie optică,

în fond era funda
de la o femeie expirată,
care încerca în prim plan
să vrăjească soldații în termen,
iar acum toți privesc către tine
de parcă ai fi prins aripi enorme,
stacojii,
spaima pisicilor,
șoricelul zburător
din imaginația mea,
justițiară și răzbunătoarea
a întregi generații de femei
crăticioase,
devreme acasă,
nefumătoare,
virgine până cu câteva zile
înainte de maslu,
eroina încă nescrisă
a celor mai populare benzi desenate,
viitoare prietenă și tovarășă a lui hulk,
a lui spiderman, superman, batman,

varianta realistă a lui wonder woman

tu vii la mine în suflet

pe frecvența inimii

și îmi chiuretezi nesiguranța

cu nesiguranța ta,

îmi iei durerea cu mîna

plină de corcodușe

pe care apoi le arunci la porci,

de parcă ai trimite din nou,

după atîta amar de vreme

diavolul în fund de mare.

Vera Lynn

am deja colecția completă:
am aflat cum s-a născut și cum a murit
muzica
la ceas de taină.
am strâns în sfârșit șurubul
din cauza căruia curcubeul dădea cu
vârful său la piranha
iar empire state building
 își unduia subsolurile ca o plută.
dacă aș avea o chitară m-aș vrăji,
m-aș face să mă îndrăgostesc de tine
 din celelalte vise,
te-aș îmbrăca în șorț alb,
 ți-aș săruta compresele cu rivanol,
ți-aș cumpăra ție și numai ție
 toate biletele la tombola fericirii,
m-aș face antreprenor de scutece,
aș paria pe rujul tău

din sculpturile rupestre,
i-aş da o coardă lui râmaru
pentru a-şi reprofila nostalgia de sânge
şi a participa la un duet de senzaţie
alături de charlie manson
care să-i întreacă
în popularitate stupidă
pe modern tochingi,
aş castra un nor ce plânge
chiar dacă ştiu că mă minţi,
aş face o mie de lucruri
cu tine tatuată în umbra,
cu tine pe tulumba aşteptării,
cu tine leucocita din sânge,
aş face să rezoneze
faţa întunecată a lunii,
gaură perfectă de chitară albastră,
zgomot prelung,
până la sfârşitul săptămânii, când
dăm ca de obicei
fuga iute la părinţi

cu maci roşii strânşi în dinţi.

Ultimele zile ale verii

iau un tram *vai* să mă scoată

din carnea ta,

ştiu că circulă agale, ca un pensionar,

dar e cel puţin sigur.

în cele mai cumplite dopuri de trafic

vatmanul trece

pe lângă bolizii de cursă

cu mândria lui david

pe muchia cadavrului lui goliat.

eu cobor la prima,

îmi amintesc de-ndată că nu am pâine,

sar îndărăt pe scară,

îmi trec prin minte

ultimele clipe ale lui labiş

şi îmi vine să mă arunc

chiar şi numai pentru a pleca dincolo

cu retina întipărită

de picioarele unei balerine,
compasul acela
care mi-ar putea trasa perfect
cercul de smoală al vieții.

îmi recunosc prietenii
cum merg grăbiți spre fabrică,
nu-i salut, mi-e jenă, mă simt
de parcă aș fi fost
pentru prima dată la femei
și toată lumea ar ști cu lux de amănunte
cât de jenant m-am putut produce
atunci când
i-am făcut cunoștință amantei mele
pentru prima oară
cu catastrofa umană
ce-mi poartă numele.

cobor așadar la prima.
chiar dacă mi-ai fi dat umbrela ta
tot nu mi-ar fi fost de nici un folos

căci ninge,
ninge cu literele din podul palmei tale,
ce bine,
găsesc un A ceva mai mare
 și mă adăpostesc
 sub arcanele bolții sale
până la dezgheț,
 când își va ridica la cer picioarele.

acum mă gândesc dacă n-ar fi bine
 să iau următorul tramvai
și să mă întorc la tine,
precis ai lăsat cheia sub preș
 și oricât de rău ar ninge
tot m-aș mai putea ghemui
 încă sub fusta ta din poză
și te-aș aștepta să te întorci
și să arunci peste mine
 pielea ta de tigresă șefă
năpârlind de fericire.

Doi pentru eternitate

tu esti singură, eu sunt tot singur,
singurătățile noastre

ard într-o singură lingură
din care s-a trezit un vizionar
să alchimieze două inele
prostii!!!!!!

tu ești singură,
eu sunt tot singur și
pink floydul meu nu mai are farmec

doar cu gilmore,
și cred că și watersul tău
se plictisește de moarte,
amuzat, cu zâmbetul pe buze,
așa că,

ce-ar fi să-mi aduci discurile tale
și pe două talgere
de îndrăcite pickupuri
să reunim trupa

pe acordurile căreia două perechi
de tineri,
acum vreo două decenii și ceva
s-au gîndit
să ne compună.

Urmează o pauză

lui Zsolti

urmează o pauză,

ne anunță doctorul –

comentatorul meciului de fotbal

dintre celulele albe și cele roșii.

luați-vă un lapte,

o blondă proastă pe genunchi,

lângă pansamentul pentru gastrită

altul pentru alter-ego lezat.

urmează o pauză nedeterminată;

medicina fiind internată

cu fractură de tibie și peroneu.

moartea stupidă umblă slobodă

pe străzile capitalei,

hipotalamusul fumează gitaneș,

urmează o pauză

și un prim plan pe inflamațiile

ce nu mai pot fi stăvilite

și dansează acum precum gremlinșii,

pe *new york-new york*
scoțându-și pălăriile în gesturi ample,
de cabaret,
pentru a saluta periutele de dinți
care li se pare lor
că seamănă întrucâtva cu nina hagen
într-o anumită fază de-a ei
despre care doar auziseră vorbindu-se,
iar în tot acest carnaval
leucocite neajutorate
se sfârșesc sfârâind
sub soarele palid
al unui sfârșit de meci
ce neapărat trebuie să se termine
printr-un gol de aur.

Femeia cu tocuri de cristal

te-am surprins ridicându-ți
 parcă genunchiul
spre mine,
te-am dorit imediat pe pâine cu unt
în locul atîtor chestii imposibile
 de suplinit
 până la întâlnirea cu genunchiul tău.
m-am simțit caracatița
 din *mâna mea invizibilă III*
care îți ridică pulpa
 ca patrick swayse în *dirty dancing*
în vreme ce
 cu celelalte două mâini invizibile
exersam zborul unui icar
 cu apendice femeiesc
și mi s-a năzărit că ai fi abordabilă.
iluzia mi-a jucat încă una dintre feste
fiindcă tu nu îți ridicaseși genunchiul

defel

doar că piciorul tău

arăta acum mai aerodinamic

de când pășiseși pe tocuri de cristal,

fiind îmbrăcată ucigător

fără ca măcar să-ți pese pe cine ucizi.

Armagedon

răcnesc, anunț munții mari de zămislirea
a două masive muntoase
pe arcuirile inimii mele,
cordul îmi pare creștet de diavol
 în amurg
suflându-și nicotina pe rând
din atriul drept pentru prieteni
iar din atriul stîng pentru neprieteni.

răcnesc pentru cine
 are urechi să mă audă
anunț desfacerea contractului de muncă
 cu primăriile,
cu prefecturile, cu parlamentele,
îmi pun pe liber purtătorii de cuvânt
făcând pe dracu' în patru
 să-ți pot procura
pașaport de gînd,
să te fac rezidentă

peste toată neliniştea mea.

răcnesc aşadar ca şi ginsberg,

sărut ca şi gable,

îmi talonez adversarul

precum beibl,

suflu în candelule

din altarele nepăsării,

îmi binecuvîntez defăimătorii

pentru a deveni

persoană publică lacrimilor,

pentru a-mi testa tăria carcasei sub

pumnul lui maic taison,

pentru a deveni

membru de onoare la mall

maison.

Oraş disciplinar

în sfârşit: bine ai venit!

iată oraşul pe care îl ştiai
numai din cărţi poştale,
iată şi dâmboviţa
care mi-a imitat glandele lacrimale
atunci când m-am fotografiat
pe banca goală.

apropo,
ştii că doar câteva zile mai târziu,
aici mi-au fost furate
hainele?

ce frumos. să râdem,
să ne veselim, suntem împreună.

te invit la un ceai cu pete de grăsime,
earl grey de cea mai bună calitate,
cad muştele de pe panglicile
cu lipiciurile

uscate,
ce frumos. să râdem,
să ne veselim, suntem împreună.

ne ţinem de mână,
iată şi orbul care mi-a urat

zilele trecute:

să-ți trăiască franțuzaica

și să vă iubiți ca doi porumbei!

și eu eram de unul singur,

ce frumos. să râdem,

să ne veselim, suntem împreună.

probabil că ești tare obosită,

dar încă puțin

și ai să afli totul

despre orașul exilului meu

departe de tine,

mîine promit că nu vom mai ieși din casă

iar când se va împlini o săptămână

te voi conduce

direct la gară,

și deși n-am umbrelă,

știu că n-are să plouă,

doar n-a plouat niciodată în orașul ăsta

care a scăpat ca prin urechile acului

la fiecare bombardament.

în vreme ce strigau cetățenii pe străzi

avion, avion,
eu le răspundeam *armaghedon,*
ne înțelegem de minune,
ce frumos. să râdem,
să ne veselim, suntem împreună.

ce mai contează că acum câteva ore
au căzut belgradul, sofia și budapesta,
tu mă ții în continuare în brațe
iar eu îți suflu praful auriu

de pe umeri
intrat pe fereastră în cele cinci minute
cât a fost deschisă,
intrat pe fereastră

ca o datorie mai veche
pe care orișicât am strânge cureaua
nu o vom putea onora niciodată,
ce frumos. să râdem,

să ne veselim, suntem împreună.

Telefonie mobilă

nu mă mai sună nimeni...

tehnica a tras cu urechea
în grădina colapsului.

îmi umilesc telefonul:
îl sun de la public și dau fuga acasă
să-l aud sunând, să-l văd sunând,
ca în cele din urmă
să cad de acord că s-ar putea să fii tu
cea care mă cauți tunând și fulgerând.

ridic receptorul, era doar tonul;
cred totuși că era tonul tău
fiindcă îmi sună cunoscut,
chiar al naibii de cunoscut
de parcă aş recunoaște în el
torsul tău de mătă
răsfățată între brațele mele

(îmi amintesc de nopțile în care

motorul frigiderului tău

uruia atît de tare

iar eu desegmentam din zgomotul său

declarațiile tale de dragoste,

pînă când te-ai dat jos din patul nostru

în cămașa ta de noapte albă,

care nu-ți mai putea acoperi nimic

și l-ai făcut să tacă,

cu coada lingurii de lemn

de parcă ar fi vorbit în somn el

în locul tău

iar ție ți-ar fi fost teamă că,

aflând despre tine prea multe

în zori te-aș fi putut părăsi.)

într-o oarecare măsură

tonul îmi comunică

ceva despre misterioasa persoană a ta.

ce interesant cum știe viața să conspire

tocmai atunci când te aștepti mai puțin...

Remanierea ochiului

să declanșăm campanii:

să ne curățăm ochii

de umbrele îndoielii

exorcizându-ne cearcănele interioare

cu câmpuri de maci

îndelung tînjite și idolatrizate,

într-atît de idolatrizate

încît ignoraserăm total

dihorii și urechelnițele

și viperele trecute de miezul nopții,

proiectate de lună sub tegumentele

noastre

de orașeni cu început de graviditate:

boa constrictorii din micul prinț!

(nimic din toate acestea nu a avut loc,

poate cel mult în istoria

voințelor noastre

înțelenite, luna fiind de poleială și brazii

din păr sintetic de perie verde,
iubirea din teamă de singurătate.)

să milităm așadar pentru un ochi sincer,
să demonstrăm nocivitatea atropinei
și efectul de seră

al lentilelor de contact
angajând alchimiști
reorientați profesional

în misionari,
să boicotăm irealitatea filmului

din pădurea sfântă,
să clipim pentru a alunga urâtul,
și să lăcrimăm pentru a ne iriga

recolta de dragoste,
să eradicăm focarele
de ură din codița ochiului,
să inițiem curățenia de primăvară

în fiecare anotimp
în favoarea conștiinței unui iris
curat, universal,

ca un lac prin care se poate zări
coaja de pe partea cealaltă
a pământului!

Balada sufleurului

eu sunt cel care spune în șoaptă ceea ce
alții.....

nimeni nu mă mai înțelege,
omulețul și-a cusut de această dată
buzele.

acum pronunță cu ochii,
cu genele clipind rostește

maxime de iubire,

de foame,

de supraviețuire,

își deschide umbrela,

face el ce face și totuși tot

nu rezonează.

de aceea mă culc în pământ,
rădăcinile să vibreze de nezgomotele
de revoltă ale camerei de gardă.

tropăitul tălpilor

îmi focalizează mormântul,

la fel se întâmplă cu tramvaiele,

cu oile behăinde

și cu pruncii de-a bușilea.

fără câte un sufleur îngropat

la fiecare sută de metri

suprapământul sucomba

în tăcere deplină.

Fata moşului cea frumoasă şi harnică

ai fost sărutată

cu gustul pentru jertfă la 16 ani,

când pe irisul tău drept

a ieşit o treflă,

de atunci

ai să-ţi trăieşti călătoria

cu ochii închişi,

unii ziceau: *as*

alţii: *romb*

şi alţii: *Pică!*

unul nu era care să zică:

auzişi, e la mintea cocoşului, dom'le

şi-a suflecat fata tinereţea

şi s-a pus pe slălat rufe

în afara familiei.

şi la sfîrşit ai luat la spălat şi

curcubeul

şi cele două perdele de vară,

cea de ploaie și cea de puf de plop,
când îți va fi de noi,
cheamă-ne, fată harnică și frumoasă,
și acum du-te încotro vezi cu ochii!
numai că soarele i-a sorbit umbra,
pentru a nu o mai face pământului.

și ploaia a căzut
precum un călător la ceas de seară,
și fulgii de plop s-au așternut
când potopul a stat,
peste umbra ta umedă
și te-ai ridicat
și aveai acum o umbră albă și moale,
pufoasă ca un alain delon de oaie
și Tunătorul a dat atunci
negativul la dezvoltat:
umbra ta s-a făcut neagră din nou,
și tu albă ca o mireasă
mă așteptai pe șoseaua principala,
bibelou.

Boem

crezusem că locul tău e la mare,

așa ca m-am expus la soare.

tu n-ai venit,

am prins însă ultravioletele,

ultrabaionetele soarelui

ultrașansonetele unui vecin de prosop

cu copil minune la el și cu clop,

ultraradiațiile de la kozlodui

chiar în moale la călcâi

de-am cedat după trei zile

respectându-l pe ahile.

am făcut ultracrocodili de nisip,

ultrafalusuri și ultracastele din mîluț

cu țigle din scoici arătând miștocuț.

tu însă n-ai venit,

motivul e că precis prin satelit

m-ai văzut cum mă jucam

în nisip cu fetițele,

care spre lauda și cinstea lor

sperau prematur

să-mi rezolve chestia de amor.

Ne așteptau cu flori

ne așteptau cu flori caișii în livezi,
dar nu erau caiși ci muncitori chinezi
învăluți în pânză de piersică și vis
tot clasa muncitoare e prima-n paradis.

și la apus de soare
ca și cei ai lui ressu
s-au dus chinezii noștri
și au umplut tot șesul
ba ghemuiți de caca,
ba în picioare, drepti,
unii zicînd că-s barza,
iar alții demni egreți.

și dintr-o dată aleargă
spre noi fără' să se șteargă
iar verticalii se-aruncă
deodată la pământ
și peste trei secunde

încep din nou să meargă
umplând din nou livada,
voioși cu al lor cânt.

să înțelegem dară
mesajul pictogramei:
ne-au scris ce dragi
îi suntem tovarășului mao
căci prin iubirea noastră
noi i-am adus aminte
de ei când erau tineri,
o s-o citiți la RAO.

Noi doi și 101 dulăi

câini peste tot, iubito,
unii întind distanțele
ca niște cauciucuri
ce tot nu se mai rup,
alții-s de partea noastră
rumegă lacomi hoanțele
și-o vor sfârși sinistru,
c-un os de pui în gât.

câinii aceștia dragă
ne-așteaptă o viață-ntreagă
câinii aceștia-s dintre
acei ce nu mai sunt,
sunt câinii electronici,
câini cu târ –târ în coadă,
câinii prășiți prin turme,
câini mirosind urât.

avem șampon, cârlige,

răbdarea nu ne frige
să-i luăm pe toți la mână
și să-i frecăm pe gât,
ne-or renega amicii
dar noi vom fi ferice
să le mâncăm covrigii
din coada lor stufoasă
de demult.

Scrisoare de dor rătăcită-ntr-un scrin...

iubito, azi, când împlinim patru luni
de împreunăplafonare,
primește din partea mea această
scrisoare:

te iubesc, nu aș putea trăi fără tine
decât cel mult în pușcărie,
în orice alte condiții cred,
de fapt sunt convins
că aș muri înainte de termen.

așadar, iubito:

te-am înșelat, te-am mințit,
te-am sărutat
cu buze de împrumut de la îngerii,
nici nu se putea altfel
la un veac de iubire totală
și infinit bine,
ți-am promis o vacanță de vis
în hong-kongul britanic

care acum aparține de drept chinei...

te iubesc,

când ai terminat-o de citit

lasă-te condusă de

primul impuls

și vino, caută-mă, răscolește-mă,

descoperă-mă

în tabla de materii a pustietății,

te iubesc, dezleagă-ți dulăii

sunt îmbrăcat în alb

din cap până-n picioare

noaptea nu m-ar mai putea îngropa nici

într-un milion de ani de-acum încolo...

în clipa când te-ai gândit

că ți-aș fi înșelat așteptările

deschide scrisoarea

pe care ți-am dăruit-o la patru luni

de risc reciproc, zâmbește,

nici un alt iubit nu și-a mai

cerut scuze atât de repede,

nimeni nu și-a mai recunoscut
greșelile fără pic de jenă, ca mine.

În grădină

grădina ta e plină cu flori
și lângă fiecare dintre ele
se află câte un deodorant,
câte un săpun, o periuță
de dinți și un prosop:
felul tău personal de a spune
STOP murdăriei.

și cu iubiți de marmură
înlănțuiți, iar lângă fiecare
grup statuar
câte o cutie cu prezervative:
felul tău personal
de a spune STOP
copiilor nedorți.

și cu vise simple
care-ți dau satisfacția împlinirii:
la trezire plăcintă cu mac,

o seară în doi, un trifoi cu trei foi,
un telefon pe zi,
o privire de parcă mi-ai spune:
te las corigent, te las pe vară:
e felul tău personal
de a spune STOP
 inflației de speranță

Stare de necesitate

ninge,

 blocurile și-au pregătit cataligele

și dughenele schiuri,

caldarâmul face pliuri și-și degeră

degetele de asfalt,

un savant agață din aer un fulg

 și îl disecă:

înăuntrul lui, stupoare:

în loc de apă se afla o sfeclă,

de frunzele căreia trăgeau

 un rabin,

o pisică neagră, un pensionar,

 o remaieuză,

un fotbalist de la rapid și o diseuza...

din sfecla sa uriașă

 își va face o veioză,

abajur dintr-o poză cu-o actriță
și are să ia din când în când
cu lingurița
câte-un pup dulce de la duduia.

și ninge-ntr-una,
ne îngheață pielea,
ne acoperim unii pe alții,
tineri, bătrâni,
personalități, manele,
nu ne pasă defel
de ne vom căptuși cu boli de piele,
veniți, femele, troieniți-ne cu blănița
și la ochi cu misadă de cearcăne grele.

cum ninge în neștire,
președintele își demite meteorologii,
scafandrii cei mai buni devin ologii,
ei de la
fundul gheții îndeamnă
prin periscoape poporul la calm,

un bulgar suge un castravecior,
un albanez înghite un distonocalm
și suntem cu toții fericiți
că vin sărbătorile
și că sub pătura de nea-s udate florile.

Hapciu

Hapciu!

a strănutat un Q

și un I chiar acu',

un I.Q. și ai apărut de-ndată tu ,

deși nu știai încă să citești,

încă nu,

recitai totuși pe dinafară verlaine,

nichita stănescu și făceai rezumatul

la tablouri de ressu,

prezentai scheme de karate

și noi ceilalți credeam că ți-e foame

sau că ai un junghi în spate...

nimeni nu a dat atunci importanță,

nimeni, nu,

nimeni nu a dat importanță acelui hapciu

de peste tot și de nicăieri,

putea fi tot la fel de bine

de la primăveri

sau de la contuarul invadat de cărăbuși.

Hapciu!

poftiți înăuntru,

nici vorbă de vreun nu

Hapciu!

a strănutat un musiu

a strănutat un eschi-moș din iglu

și o eschi-babă

l-a luat la citit pe eschil,

regretând printre rânduri gregar

că n-a făcut și ea literele,

chiar și la seral.

Hapciu!

a strănutat o mătă albă

și neagra i-a urat:

„noroc... să nu fii văzută

noaptea de câinii lupi”

și alba,

tăcând ca un șoarece i-a mulțumit,

e grea viața în alb și negru,
hapciu,
hap, hap, hap,
ciu!

Hapciu!

am strănutat eu cu gândul la tu,
tu cu gândul la iu, copiii noștri
au strănutat în lichidele noastre
și nepoții lor prin meri,
 prin sorcove, pe cornul lunii
cu ștrasuri de stele mov
 în părul lor auriu,
noi toți, un lanț genetic de hapciu;
de ce nu am cere să fim
 omologați alături de negri,
de galbeni, de roșii,
 de arabi, de evrei, de extratereștri,
alături de cântăreții de manele,
 de mecanici auto, de infirmiere
ca fiind rasa hapciu,

populația care strănută

în același timp, aiurea pe glob,
având drept tată un nas

predispus la strănut
și un așternut pentru o viitoare velă
la piroga cu care

vom purcede la un moment dat
să ne căutăm el-doradoul
comun.

Dacii și romanii

acesta este chiar locul unde a fost
patentată neiertăciunea,
pe acest munte fratele și-a crestat
fratele

spunându-i *nimic din ceea ce vezi*
aici nu mai este al tău,
toate aceste bogății spălăcite

sunt destinate

să-mi aparțină,
eu îmi voi ispăși veacul sub soarele
ce are să se usuce

și are să se smochinească
iar tu ai să pleci în loc cu verdeață,
unde sevele curg

cu viteza luminii supraunitare
de dincolo, ce ajunge la noi subunitară,
de parcă nu am fi și noi

parte din europa,
așa apăsați cum suntem

*de o linie de fracție
pe care fizicienii încă nu o pot
defini prea bine.*

acesta este locul unde
a fost patentată neiertăciunea,
pe locul jertfei fiind plasată
de către executorul fratricidului
o plăcuță bilingvă,
care s-a pierdut în timpul
revoluției democratice.

Epidemie de noapte

motto: „Ia-ți adevărul tău
și strânge-l în borcan.”

MIRCEA DANELIUC

– Marilena și câteva voluptăți

s-a făcut târziu,
pe planetă cineva se crede dumnezeu
și lipește pe soare un autocolant
cu I LOVE NY,
altcineva se crede necuratul,
și-l râcăie cu lama
iar cu totul altcineva
comentează fenomenul
pentru protv,
invitând în studio un erudit,
un popă și un seismolog original.

se bea cafea, se face dragoste,
se face sex, se dau spargerii,

toate acestea în fața televizoarelor.

pentaforce

își vede mai departe de treabă
spărgând încă un site

de importanță guvernamentală
și un tramvai orb deraiază la colțea,
arcuindu-se într-o parte, ca o jerbă
în jurul locului unde a fost jertfit
labiș.

e ora când TREBUIE să ne fie somn;
nu trăim din păcate printre insomniaci
ca să ni se pară firească o noapte albă
cu vin roșu, cu bryan ferry și cu cioran
crăcănat între press papier și o ganteră
de două kile,

*iubito, stinge-mi tu lumina
sub genele părului tău,
gentile și învelește-mă
cu trupul domniei tale
ca o centură de castitate*

în cazul în care aş intenţiona

să mă ridic

cât să aprind o ţigară,

nu din răutate, ci

susurându-mi sub a beznei lupă:

mai încolo, te duci după...

Eu și tu pe când erai Britney sau Barbie

te-am cunoscut

pe când erai mai mică,
nu tu bunică, nu tu mămică,

nu beai pe vremea
aceea șampanie

ci șampanică cu lion king
nici n-auziseși de mastică,
nu ascultai pe-atunci ray charles
și cu atât mai puțin gil dobrică,
toată dragostea ta

era pentru păpuși,
numai eu puteam percepe
oftatul crepuscului

la uși de încă neiubire
și picioarele curcubeului înmuiate
și umflate în oglinda dunării
ca niște oribile pișcoturi cu varice și
monturi,
tu mă priveai sobru,

mă credeai un soi de ogru,
care dacă ți-ar fi sărutat buza de jos
ar fi produs
surpriza mileniului:
prima echipă de fotbal familială,
„campioana națională pe țară”,
tu erai convinsă că mugurii
nu se deschid
niciodată, și că a o face lată înseamnă
a te face de râs singur, singurel,
tu credeai că minciunii îi e suficientă
fustița ta de școlăriță cu pliuri,
și că vacanța ideală
s-ar consuma pe schiuri.

eu citeam ziarul
și te căutam la promoții,
fumam snagov și interogam hoții
dacă nu cumva ți-au cercetat chiloții,
te căutam pe catwalkuri
și răsuflam ușurat,

oricum îmi spuneam,
azi n-am chef de-agătat,
joacă rapidul și dacă câștigă
bem bere gratis la nenea mitică
iar apoi la facultate,
tu ai uitat de mine, răutate mică,
de-acum eram hârșit și-aveam burtică,
precis că e rapidist, uite-te la el,
are și chică
și totuși, totuși, totuși, totuși
doar câțiva hocuși și pocuși și iată-ne:
tu și cu eu,
prin metrouri, la teveu, în antreu,
eu și cu tu,
inelul, castelul,
yuhuuuuuu...

Frânghie în casa spânzuratului

lui Hariss

am ctitorit podul ista pentru giganți

nu pentru furnici, la fel și palatele

cu un singur nivel în care au tras

grinzi

și console, de ciudă că nu le pot zări

tavanul, ca și cum ai tapeta marea cu un

perete fals la zece metri de țărm

pentru a dormi pe o ureche,

pe urechea care-ți șoptește

că i-ai atins

limanul,

au făcut falanstere

din castele imperiale

și au mărginit ciocolata cu foi lica

pentru a nu se prelinge crema

obligând sopranele să fie albe

și să fi cântat înainte cel puțin
muzică populară,
dacă nu și manele.

Voyeur pentru alții

am aprins lumânări,
mi-am sărutat ferestrele
faianța de la baie, podeaua, cărțile,
c.d.-urile și ecranul televizorului
cu buze proaspăt rujate.
știam că trebuie să vii și vroiam
să-ți provoc gelozia.

ți-am expus la soare
textura hainelor tale
pe care le îmbraci de regulă
seara, când intri în casă
ca pe o altă uniformă
la un alt serviciu,
vroiam ca americanii din fața
monitoarelor de control
să-ți priceapă mai bine
reacțiile corpului tău
la micile mele infidelități.

București, colecția vară-toamnă 2001

prietenei mele și HPSN-ilor

m-am născut într-un oraș care
te iubea fără știrea mea
cu mult înainte să te fi născut.
n-am știut asta; mi-am trăit treizeci
de primăveri fără să realizez
că de fapt nefericirea
este fericire pură
și că inelarul meu dezgolit
își avea deja rezervarea dorită
într-unul din sertarele viitorului.

când m-am întors toate erau tot așa
cum le lăsasem,
protezele moore toate la locul lor,
tijele se corodaseră între timp
provocând infecții
și cangrene de grad superior,
prieteni mei erau

și ei tot acolo unde îi lăsasem,
se înmulțiseră, erau deja despărțiți
și le plăcea să converseze cu mine
fiindcă păream singur ca și ei,
nimeni nu mă credea că există.

orașul în care m-am născut
are o sensibilitate pentru tine,
a fost suficient
ca să descinzi
ca să mi se nască nepoata,
au reușit toate transplantele,
unele dintre ele deplin sentimentale,
rapidul a făcut egal cu PSG
și a impresionat toată europa.

poate ca venit vremea
să pornim către
țările arabe.

Planuri de viitor

lăsați să cadă giulgiul peste
viitori martiri de sare,
să lase în zori evidențe de bale
pentru doamne-ferește clipa ce vine
când nimeni n-are să mai știe de nime.

luați latitudinea
 și longitudinea durerii,
delimitați cu strictețe
 funcția de antidot a mierii
și rătăciți vreo două-trei
 globule prin rugină
utile pentru panica
ce-o fi să vină.

sutienul cel mov,
 chiloții și ciorapii de damă
să faceți bine să-mi parvină fără vamă,
autentice și nedeteriorate

gata să fie locuite în anii ce vin, grei
de timpul unei unice femei.

Limbă neromantică

ți-am scris ce simt într-o limbă
ce n-a fost și nici n-are să fie
vreodată,
i-am făcut potecă lui te iubesc
pe o fereastră înghețată de avocat
specializat în divorțuri,
dându-i de lucru și unui lingvist lipsit
de rosturi,
care vânează ciubuc de la cei
ce nu folosesc limba română,
de la bâlbâiți de amor
și de la țânci
mai mici de-o săptămână.

noroc de banii noștri albi
pentru zilele negre,
de benevolitatea de-a dona vertebre,
noroc de tot și de toate,
noroc c-am strâns mai mult

s-avem ce achita în rate.

Aseară mereu

aseară te-am pierdut,
cred că tocmai ți-ai cerut
cetățenia
în planurile de viitor ale altuia;
nu te voi căuta la obiecte pierdute
pentru a nu ajunge până la tine
demersurile mele
și pentru a nu te trimit,
dumnezeule-doamne cu gândul
că până la urmă nu scapă nimeni
de rezidența de pe raftul cu umbrele
și jupuite port-monee.

de mâine mă voi afișa în lume singur,
am să răspândesc vestea că ești plecată
la mama ta, iar la următoarea întâlnire
le voi plânge tuturor de milă
că pot exista
pe pământul ăsta și oameni atât

de urmăriți de ghinion

încît să dea de mine

numai atunci când tu

ești dusă în vizită, la maică-ta.

iar într-o bună seară mă voi pierde

pe mine însumi, și trăgând cu ochiul

la un cap de păpușă cu ochi verzi

nu mă voi mai putea abține

să nu gândesc că poate

ți-ai pierdut și tu capul

în fine, pentru cineva care crede deja

că te-a pierdut

și că n-ai altceva mai bun de făcut

decât să te bată gândul

să emigrezi spre un alt

așternut.

Dincolo de...

domnului Nic Marinescu

dincolo de răsufierea albastră

a lunii pline

își soarbe cafeaua

stafful tehnic al jocului

de-a suferința,

mazepa lor este ligheanul cu glicerină

de sub scaune,

se dau afectați, își smulg perucile,

își rod unghiile false,

se dau cu capul de pereții

cenușii din carne de melc fraged,

se dau de ceasul morții în brațele

unei femei tuberculoase de stradă,

se dau după degetele pendulelor vechi

și încăpățânat de longevive.

cel mai bun are să intre

în posesia unei burse
pe viață,
având totodată obligativitatea
de a face parte și din
comisia care are menirea
să aducă echilibrul
în reședințele luxoase
ale până acum fericiților.
cel mai slab are să intre
în posesia unei burse
pe moarte.

Final de telenovelă

sfârșitul miroase a carieră de sare
în care mi se strâng prietenii,
care mai de care mai galant,
aducându-mi cărți, ziarele de a doua zi,
strângând în căușul palmelor voci
pe care le eliberează aici ca pe o vrabie
șifonată:

încă o vertebră la șarpele etalon
pentru croitoria amintirilor,
tren personal, sodomizat,
nimeni nu știe
în ce stație în care de-ndată
ce te urci ești ancorat
cu parâme și nu-ți mai rămâne decât
să bați pitoni să nu te zboare
vântul dorințelor
ce încă nu ți s-au împlinit.

aici am să tai în sare nădejdea ta că

nu mă vei părăsi niciodată,
regretul că te-ai lăsat înșelată
de alinierea planetelor
și noaptea în care am stins
ploile la lumânare,
apoi voi face chemare
 caprelor vreunui satir
de serviciu
pentru a le pune să-ți lingă rănilor
și să ți le înflorească pe trifoii.

Marxist, aripa Groucho

domnului George Vulturescu

epitetul a suflat

tocmai când noi îl credeam

foarte mort,

și dânsul a zis: PSSSSSSSSSSST!

și pentru că era

prea mândru să fie doar un simplu

epitet și atât

a dat cafeaua în foc,

așa cum atenționezi un copil

cu arătătorul.

săracului i-a fost dat un epitet de lut,

în fața cocioabei

improvizate din ambalaje de banane

își pârlleşte acum porcul de ipsos

spre surpriza generală

a turiștilor nemți

și americani

care nu ne știau
atât de prosperi și de țigani.

politicienii își aleg
un epitet glorios pe care
toamna îl pun la murat,
să îl admire vulgul prin sticlă,
iar iarna îl scot, e deja acrișor,
acidulat și îl fagocitează,
lăsînd borcanul gol, cu bale de floare,
până la noul mandat care va aduce
o nouă acritură.

vali sterian se vroia
un epitet bob dylan
și nu își mai putea dori
decît o epitetă joan
și vreo șapte ani în care să refuze
să mai sufere la chitară,
când el nu fusese decît un epitet
mike tyson,

dricar pe o căruță a ridicolului.

îmi place să cobor în realitate,
noaptea adorm cu chipul ritei hayworth
ca diminețile să fiu trezit

de iubita cu început de calviție
de la stres,

de la poluarea din bucurești și de la
vara cu cernobâl când,
inconștient îi puneam cireșe la urechi.

cireșele ca epitete ale morții,

ca epitete ale sărăciei,
epitete ale discordiei

când nu-ți ajunge chenzina
nici măcar pentru cleenexuri însă ai fi
în stare să le iei copiilor cireșe,
mărul din paradis precis nu era măr,
era poate cireș

fiindcă Dumnezeu uitase

să-și schimbe ochelarii de citit.

iar după sodoma și gomora
 îi rămăseseră pe nas
ochelarii de sudor
 și a urmărit amuzat războiul din boznia
și prăbușirea gemenilor,
 intrigat la un moment dat
de absența lui schwarzenegger,
 a lui stallone
și de prea puținele efecte pirotehnice,
film pe cât de zgomotos pe atât de orb
cu cadavre doldora însă nefosforescente...
după care și-a pus ramele negre
`cu nas evreiesc și mustață stufoasă,
publicul a râs,
 până și ateii au zis: deci se poate!
woody allen chiar a făcut un film
 cu astfel de ochelari
încât publicul îi căzuse la picioare
 crezând că îl distribuise
pe însuși dumnezeu în persoană,

care între timp își scosese ochelarii
pentru a nu se bronză
cu cercuri unde nu trebuie.

epitetul mi-a făcut semn că aberez,
cu o viroză scurtă,
cu ceva tuse convulsivă
și cu nas înfundat încât le-am corelat
și mi-am zis că doar începuse
mai de timpuriu
și la cohen și la allen,
la hoffman, la einstein
și probabil că și ei primiseră
geniul odată cu viroza.

nu îmi venise să cred
că mi-ar putea dicta mie un epitet
așa că am trecut la împrăștiat fluturași:
Deziceți-va de epitete!
m-au oprit snobi pe stradă
întrebându-mă dacă nu cumva

m-au înjurat,
m-au oprit curve să mă întrebe
dacă strig viol
că au absolvit cambridge-ul și sorbona,
m-a oprit un înverșunat democrat
văitându-se că pe vremuri
epitetul era considerat decadent.

așa că am luat epitetul de urechi
miercuri seara
și am urinat pe el ca atunci când vrei
să anulezi o blestemăție
de s-a bulucit gloata
deasupra nou formatului mofet
și m-au purtat pe brațe
până la temnița
unde aveam să-mi ispășesc pedeapsa
pentru vina de a fi spurcat
un monument al naturii.

acum am timp să trag

mai bine concluziile,
epitetul e un fel de mironosiță,
se dă decedat pentru a-i face cu toții
respirație gură la gură,
îl joacă până și pe dumnezeu,
care la un moment dat
fusesse cât pe ce să-l recunoască
drept odrasla sa nelegitimă,
generând un pleonasm
periculos la nivelul filiației.

Eminescu

lui V.

frumusețe mică, ai improvizat lornion

dintr-o floare de tei

iar acum privești cu ea adânc

în ochisorii mei, în adâncul lor,

fierbând în clocot ceaiul

la termoplunjor,

canibală totală

când vine vorba de iubire, parol...

în adâncul lor un eminescu micuț

e fiert la benmari

de trei copile, stingându-se,

bietul de el cu zile,

așa că, adorabilo,

ultraveurile tale ar fi singurele care

le-ar putea da gata pe răufăcătoare

eliberând poetul cel de geniu -

care-n toată viața lui

nu a știut ce-i ăla premiu,

ca și mine, de altfel
dar care-n ramele vacante
te-am înrămat pe tine -
și ne-am asigura în acest fel
vacanțele de vară
în casa lui și-a veronicăi de la țară,
iar pe genunchii săi
puiuții mei și-ai tăi
se vor legăna cât îi vor ține
cireșele la urechi
între viață și moarte,
între lumea de dincolo
și cea de dincoace de carte.

Zilele macului

domnului Cornel Munteanu

a dat macul semințe,

prunci bucolici

chinuiți de plîns și colici

pun căpșorul care încotro

pe frunzulițe de nuferi mișto

alungând în apă brosculițe

care strigă huidio

(cinci râioase mici care sar în lac

și plici, descriu cercurile olimpice

pe luciul lui posac)

mac, mac, rațele se revoltă:

când macul dă pojarul nu e holdă

din care să nu fie goniți

toți iepurașii, drăgălașii,

nu-i lac în care să nu fiarbă de spaimă

toți carașii,

nu mai este, suratelor viață

nicăieri în lumea noastră măreață

totul devine un haos total
și ne mai vin și prunci în dar...

Iubită de un nimic

(Baladă de toamnă)

ascunde-mă în casă la tine,
a venit iarăși vremea să nu mai știu
nimic despre mine,
să n-am habar cine mai sunt,
nu dau flori,
nu dau iarbă prin fire lungi
anual doar 6-7 bube dulci,
deci nu pot fi prea bine nici pământ...

*dacă are să mă caute poliția zi-le
că și eu i-am căutat înainte să...
dacă vine salvarea cu chingi zi-le
că le transmit că tu ești salvarea mea
iar dacă vine morga nu-i lăsa,
nu-i lăsa să mă ia,
nu zic că ei mint neapărat
dar oricum,
nu prezintă tocmai adevărul curat*

*foarte exact, mai precis,
e posibil să înviem într-adevăr
amândoi, dar în perioade diferite
încât n-o să știm de noi,
ei asta n-o spun,
n-o spun fiindcă lumea n-ar mai muri
împăcată.*

*ascunde-mă în casă la tine,
a venit iar vremea
să nu mai știe de mine nimeni, nimeni
să mă recompun din cele mai dragi
obiecte înconjurătoare
care-ți netezesc
și-ți amortizează singurătatea,
vara doi puști au să se întrebe] dacă sânii tăi superbi
sunt ajutați de sutien,
parcă îl văd, va zice unul,
și uitându-se la inel vor zice
l-am mai văzut undeva,
e chiar el, e el*

și la noi în casă la fel
e el, îți zic eu că e el,
e peste tot în aer, parfum voiajer.

*dacă are să mă caute poliția zi-le
că și eu i-am căutat înainte să...
dacă vine salvarea cu chingi zi-le
că le transmit că tu ești salvarea mea
iar dacă vine morga nu-i lăsa,
nu-i lăsa să mă ia,*

*nu zic că ei mint neapărat
dar oricum,
nu prezintă tocmai adevărul curat
foarte exact, mai precis,*

*e posibil să înviem într-adevăr
amândoi, dar în perioade
diferite încât n-o să știm de noi,
ei asta n-o spun,
n-o spun fiindcă lumea n-ar mai muri
împăcată.*

ascunde-mă în casă la tine,
nu-i de-a bun vântul,
jivine îți suflă cuvântul peste bozi,
îmi strigă numele-n
pițigăiate tonuri plozi, nu sunt eu,
mamă, tată, frați, surori,
președinți de scări,
giratori de iluzii, nu sunt eu,
poate era cel mult gâdul meu,
nu sunt eu tatăl,
sămânța mea e sângerie
iar pieile roșii nu mă vor printre ei,
zicând că-s unul din
acei derbedei care preferă
să mănânce căprioarele ucide
de alții, că mă atrage hoitul,
aerul închis și toate acele senzații...

dacă are să mă caute poliția zi-le
că și eu i-am căutat înainte să...
dacă vine salvarea cu chingi zi-le

că le transmit că tu ești salvarea mea

iar dacă vine morga nu-i lăsa,

nu-i lăsa să mă ia,

nu zic că ei mint neapărat

dar oricum,

nu prezintă tocmai adevărul curat

foarte exact, mai precis,

e posibil să înviem într-adevăr

amândoi, dar în perioade diferite

încât n-o să știm de noi,

ei asta n-o spun,

n-o spun fiindcă lumea n-ar mai muri

împăcată.

ascunde-mă în casă la tine,

învață-mă să nu știu niciodată

ce e bine și ce nu e bine,

vizionaro, prezicătoareo

care ai frecventat

cursurile de relații cu publicul

pentru a purta discuții

cu oficialitățile care au să-ți ceară
informații despre cel care
când am intrat în turn era sus,
în vârf, la creneluri, ridicând zmee
și nu-i lăsa să mă dezlege
și să mă lanseze spre lună
fiindcă s-ar putea să nu ajung,
iar tu,
derutată să te îndrăgostești de un altul
care doar seamănă cu mine,
trage de timp cel puțin până când
vei face rost de un telescop competent
cu care să mă reperezi
și s-mi pricepi mai apoi
vocalele și consoanele.

*dacă are să mă caute poliția zi-le
că și eu i-am căutat înainte să...
dacă vine salvarea cu chingi zi-le
că le transmit că tu ești salvarea mea
iar dacă vine morga nu-i lăsa,*

nu-i lăsa să mă ia,

nu zic că ei mint neapărat

dar oricum,

nu prezintă tocmai adevărul curat

foarte exact, mai precis,

e posibil să înviem într-adevăr

amândoi, dar în perioade diferite

încât n-o să știm de noi,

ei asta n-o spun,

n-o spun fiindcă lumea n-ar mai muri

împăcată.

Animale mici

"Macadam, dam, dam, macadam, dam, dam..."

Avansați înainte, grăbiți-vă!"

(Anamaria Pop -

Poem pentru ceasul ultim)

doamnei Ana Maria Pop și lui Zoli

sunt unul dintre animalele mici,
ce să mai zic atunci de furnici
câtă vreme eu râd într-o dungă
trăgând după mine parâma lungă
care ar cuprinde și un falanster
numai nu și un trup lejer ca al meu.
trup numai cu numele

sunt o rămă creată

 în ceasul cel de pe urmă,
creierul mi-e în tălpile voastre
și când dau bășici
 de la asfaltul fierbinte

vede lumea toată că ființa mea, departe
de a minți

așteaptă atestarea plenară a unui ochi
ce vai, nu mai coboară.

de mă haliți: poftă bună, atât,

nu zic să vă rămână
în gât sau să mă eliminați
prin spate ca urmare-a
zeci de mii de crampe...

defecare ușoară,

fiți însă conștienți că ați înghițit

o comoară

și îmbracă tricouri mulate,

să-ți vadă poporul

graviditatea de excepție, bărbate'

Lecția de jazz

domnului Harry Tavitian

1. ce nu știa eminescu

eminescu nu știa de pianul din izvoare,
de talgerele sânilor vibrante sub
floare de tei;

deși era înconjurat

de un big band ca la carte
nu știa că în jazz e nevoie de trei,
nu știa și bună pace,
eterna pace gravată

pe c.d.-ul nescris al inimii
când ați trece prin sânge

zvon de talangă

și fluier de seară

că te gândești fără să vrei

la un jam session
acompaniat de o chitară.

2. tu

îți vine să plângi,
te ascunzi după copaci -
în dungi, zăbrelit îți pare trupul,
chipul
și lacăt către fericire buricul,
supapa ce îți va permite
să re naști și să caști
cu sufletul deschis
către toate minunățiile
ce nu se pot vedea cu ochiul liber,
către singura boabă de piper
ce-a scăpat demăcinată
și amenință suflarea toată
cu recrudescentă de arsură
pe care tu o poți sorbi cu-o-nghițitură.

3. cadru la izvor

și cobori la izvor și săruți un peștișor
de sticlă, evitându-l pe acela de țiplă
nereușit prea bine de un butafor
de curând părăsit
de iubită

și gata-gata să coboare în ispită -
dac-ar ști ți-ar mulțumi,
ție îți datorează viitorul,
grație ție se declară mulțumit
regizorul:

"ai făcut o treabă bună,
nu mi-ar displace deloc
să mai putem filma împreună."

4. girueta

pe margine de șosea pari o giruetă
cu falanga ta discretă în direcția
vântului indus de camioane,
iar când se lasă seara pari
ruptă din icoane

cu toții știu că ești actriță,
era și păcat
cu fața ta tristă
să nu trezești publicul la
realitate.

"hopa sus, mai e un loc liber în spate"
și tu îl întrebi
dacă n-ar vrea să asculte ceva,
e mult prea lungă noaptea,
tăcerea e grea...

5. *eminescu*

reciți eminescu, îți dai tot interesul
să faci versul cât mai atractiv,
șoferul de tir
e spectatorul cel mai selectiv,
o știi prea bine
și totuși suporti,

chiar dacă uneori te simți
coborâtă din cărți,
"mai vreți una, mai știu una,
asta e o poezie scrisă
pe vremea când luna era
de turtă dulce iar la gât,
în loc de cruce purta
un glob mic și pământesc..."
"eu aici mă opresc!"
"și eu, dumnezeule,
mă vrăjise visarea
noroc că am ajuns
la capăt cu filmarea."

6. *liberă*

din seara asta ești ne am ploaiată,
ar trebui să-ți legi o pancartă la gât
să se vadă măcar că ești liberă cu gâdul

să știu și eu de mi-a venit pe bune
rândul
să te joc în scenariul meu.
sting țigara și las
să pătrundă lady day în cedeu.

7. mi-s braun tu iu

te cunosc, "e târziu", nu face nimic,
poți să intri un pic, am ceai cald,
a stat la soare toată ziua
și tot de la el moștenesc și făclia
din oglindă, e cu memorie,
suficient doar să selecționezi
momentele de glorie.

"ce drăguț, ești glumeț,
am și eu loc în oglinda matală
până la dezgheț?"

desigur, numele meu este...
și i-l zic dintr-un foc, ia un loc
în seara asta s-ar putea zice

că am noroc, iar tu?
"mi-s braun tu iu."

8. *jam session*

suntem trei și ne potrivim de minune,
afară sunt fulgere și tunete,
iar tu n-ai să mai ajungi niciodată acasă,
cățelul pământului dincolo
de prag nu te mai lasă să treci,
suntem împreună pe veci,
ne vor răguși umbrele,
ni se vor toci contururile
luminate de flacăra sobei,
din când în când o să mai
cerem și-ajutorul cobei
în tot acest jazz dintre
cărnille noastre
și visele acelea albastre care,
dincolo de zvon sunt lipsite de trup.
DIN DRAGOSTELE NOASTRE

AM PUS BAZELE ACESTUI GRUP.

actrița pierdută

te-au pus pe cutia cu lapte,
a ta-i o reclamă antiprofit din șapte
și o întrebare aluzivă printre șoapte,
lipsești deja bârfelor, nu e bine,
mai devreme sau mai
târziu te vor căuta și la mine
și gata, ne vor lua iute cu lopata
pe care încotro, și-o să uităm tot,
vom da uitării...
ce nu vom putea uita niciodată
e cât putea fi de mișto în trecut
când eram adia la început.

9. actrița regăsită

și cobori la izvor și săruți un peștișor
de țiplă, evitându-l pe acela de sticlă,
singurul reușit bine de butaforul
de curând părăsit de iubită

și mult prea curând prăbușit
în ispită
așa că nu-ți mai mulțumește,
regizorul îl dă afară
iar pe tine te schimbă din rol
cât ai zice pește
"n-ai făcut treabă bună,
de acum ar fi bine să eviți
să mai filmăm împreună.

10. troița

pe margine de șosea
pari o troiță de parcă luna
te-ar fi pus pe tine
la gâtul ei cruciuliță,
nu te mai știe nimeni,
ești pasibilă de-a fi trăsnită
de sfântul ilie
în vreme ce pe mine nu mă udă,
nu mă plouă mi-am luat basculantă nouă

de când îmi plecaseși
iar eu băteam zeci de kilometri,
zeci de zeci de macadam,
zeci de zeci,
sperând ca tu
cu degetul tău gros să mă culegi.

11. bacovia

vreau să-ți recit din bacovia,
mă săruți ca și ploaia,
îți scârțâie buzele precum gaia,
miroși a iad asudat
și ni se face dor de pat și de cuie,
a sosit vremea: Aleluie,
a sosit vremea
să dăm la pace cu sfinții,
să ne chemăm în vizită părinții
cu lumânări
până are să stea ploaia,
apoi pleca-vom peste mări și țări.

12. ce nu știa bacovia

că poți fi fericit și

cu un cântec trist chiar dacă

clavirule în dezacord total

și nu mai sună întocmai ca la list

iar vocea e dogită și pare de gropar

ce uneori tușește bizar,

tot mai bizar,

voce permisă de liniștea buzelor tale,

sicriu buzelor mele,

gurii tale pământ perfect de lalele,

și nu știa nici că în urbea sa prea gri

are să ardă iar nocturna-n plină zi,

fatală dimineată, dată zero-n calendar,

zi de-oferit iubitei cale cu soț în dar.

Sâni, coapse și încă ceva

mă vezi? mă vezi bine? iubindu-te

cu gândul la otrava științelor, la
paradigmele lui kant și la pagaia
lui pațaichin sfișiind apele dunării
precum unghiile tale pe torsul meu,
mă înțelegeți? sunt bolnav, traduc iubirea
ta în brevete de invenție, am devenit
cel mai prolific om singur cu sufletul,
zâmbesc la lună, la blițuri
buzele mele căscate au devenit mai
celebre decât gurița lui jagger cu limba
scoasă, elita academiilor mă știe singur,
iepurașii
de la playboy își freacă codița
de coccisul
meu și eu întârzii să bocănesc din laba
piciorului drept
pentru că m-aș da de gol,
m-ar auzi acum toată lumea
cum lovesc fără să
produc zgomote,
cum articulez cuvintele

fără playbackul tău,
ar înțelege toți că tu ești
zgomotele mele,
în vreme ce eu îți sunt jumătatea
numai cu numele,
mă asculți?
mă lepezi sau continui să mă
respiri cu arșița nopții când simt că aș
putea pierde totul
la începutul mileniului
pe care nu speram
vreodată să mi-l tatuez pe cortex
cu numele tău.

De parcă n-aș fi

părinților mei

într-o singură zi un om poate muri

ori de câte ori se gândește la viață,

de exemplu atunci

când îi dau macii în palmă

existența sa capătă

o întorsătură dramatică,

îi scutură, le cerne smânța, îi apără

de vipere,

de soluții stropite pentru a fi

stârpite cârțițele.

"bateți-mi un cui aici, kilometrul zero

al Pieței cu Maci", giratoriul așteaptă

să fie ornat cu maci pitici iar dealul

mitropoliei cu maci imperiali

"aveți dreptul să rupeți câte un mac

numai dacă puteți dovedi că un altul

stă să crească,

dacă însă încălcați legea
(și aici zâmbește fiindcă realizează
cât poate fi de viu)
"dacă veți încălca legea mă veți pierde,
nu definitiv, e drept, și numai pironul
din palma mea

vă va mai putea duce la mine
precum un ciocârlan șchiop,
folosiți așadar cu încredere
detectorul de metale!"

de cele mai multe ori cuiul
nu este decât
un fir de mac fachir.
într-o singură zi un om poate muri
în tot ceea ce-l reprezintă,
cărțile sale își
vor schimba trama,
disco sună dintr-o dată gregorian
iar iubitele,
care nu suportaseră să îmbrace negru,

fiind de părere că negrul le pune
în umbră formele apetisante
se trezesc în zori
negre
din cap până-n picioare.

Ultima

mulțumesc pentru clipele petrecute împreună
le-am lăsat să zburde

 prin câmpuri cu maci,
să se ascundă la vechiul furnal,
să joace baba oarba

 cu mine antipersonal,
mi-am aprins țigara de la orbi,

 de la nababi,
de la viitori șomeri și de la viitori
prim miniștri,

 n-am avut habar cu cine naiba
dau mâna până ce nu m-a umplut

 cu bube și eczeme,
până nu mi-a strălucit

 aurie sub cer de lună plină,
am învățat că adevărul e la mijloc,
e bine și nu e bine

 să te speli pe mâini de tot
și de toate, iar dacă există un risc,

unii îl preferă în rate.

am s-o iau de la capăt,

într-o nouă dimineată

toate îmi vor părea la fel de vechi

și de sugrumate

de timpul verde,

și voi întoarce foile albumului

unde vă expuneți voi,

tot acel palat

în care am furat câte ceva

vreme de câte minute

v-au trebuit să mă citiți

și am ieșit cu mâinile goale,

sentimentele...

Bogdan Geană

Sunt născut în București, pe data de 30 martie 1971, fiind deci un berbec autentic care este în același timp deosebit de impulsiv dar și deosebit de tandru și sentimental, după unii analiști fiind sangvin ca orice berbec autentic iar după alții coleric, bineînțeles, tot ca orice berbec autentic. Evident că, tot ca un berbec autentic ce sunt la vârsta de 22 de ani, după câteva încercări nereușite de a păși pe scările facultății de medicină, (pe scările interioare vroiam să spun, că pe cele exterioare am pășit de două ori) am fost admis la Facultatea de Litere, Universitatea București. Ca un berbec autentic am concurat pentru o bursă de studii în Ungaria pe care am și câștigat-o, una dintre clauzele acestei burse fiind aceea de a începe de la zero facultatea în Budapesta. Lucru pe care numai un berbec autentic l-ar fi putut face, să renunțe fără regrete la primii doi ani absolviți fără emoțiile restanțelor, așa că iată-mă în anul 1993 în Budapesta, student al Universității ELTE. Cred că este deja inutil să vă mai spun că numai un berbec autentic le putea face pe toate acestea. Am absolvit facultatea în anul 1998, putându-mă mândri ca un berbec autentic ce sunt cu două specializări, una în filologie maghiară, (eu cel care plecase din România fără să fi știut nici măcar să înjure pe limba Ciccioinei) și cealaltă în filologie română. Apoi, ca un berbec autentic m-am gândit ce ar fi să și doctorez, și datorită conjuncției astrelor am fost admis la doctorat, secția Literatură Comparată, Prof.Univ.Dr.Mihály Szegedy Maszák. Dizertația mea finală pe

care urmează să o susțin peste aproximativ un an se intitulează *Hermeneutica în romanul Baltagul de Mihail Sadoveanu și în nuvela Barbari de Zsigmond Móricz*, un subiect care mă preocupă de foarte multă vreme și căruia sper să îi acord, ca un berbec autentic ce sunt tot respectul de care merită să se bucure. În toți acești ani am predat literatură în cadrul Catedrei de Filologie Română din Universitatea ELTE, am tradus, ca orice berbec autentic câteva cărți, am publicat în câteva reviste de cultură din România și Ungaria, am încercat și extazul meseriei de corespondent de presă după care m-am gândit că mai bine aș face să mă opresc frumos într-un birou, pe un scaun ergonomic, să lucrez toată ziua pe un calculator Pentium 3, în fața unui monitor Innovision și să mă prezint ca fiind redactor literar. Sper că știți că marea majoritate a berbecilor autentici au predilecție spre meseriile de redactori literari...

Preferințe culturale:

Literatură: ca un berbec autentic: Thomas Mann, William Faulkner, David Lodge, Italo Calvino, Gabriel Garcia Marquez, Nick Cave, Thomas Hardy.

Muzică: ca un berbec autentic și împătimit colecționar de muzică în primul rând Billie Holliday apoi aproape tot ce înseamnă jazz, începând cu gospel și terminând cu bluesul lui B.B.King sau Screaming Jay Hawkins; Schopin, Wagner, Beethoven și Mozart; Bob Dylan, Joan Baez, Nick Cave, Tom Waits, Laurie Anderson; Elend, Dead can Dance, Clannad, Lacrimosa, Godflesh, Rammstein, Theater of Tragedy, Marilyn Manson, Iron Maiden și mai noii Linkin Park; Pink Floyd, Dream Theater, The Beatles și

Rolling Stones; Shane MacGowan, The Pogues, Sinéad O'Connor și tot ce poate însemna world music, începând cu muzica tradițională irlandeză și ajungând la Maria Tănase, Nightlosers, Madredeus, Iva Bittova, Alexander Bălănescu, Muzsikás sau la Goran Bregovich. Dintre trupele sau cântăreții români, adâncă mea stimă și prețuire domnilor: Harry Tavitian, Tudor Gheorghe și Alexandru Andrieș dar și domnului Gică Petrescu fără de care petrecerile noastre ar fi fost mult mai sărace.

Filme: Woody Allen integral, Jim Jarmusch integral, Fellini integral, Tarkovski integral, apoi felii din Nikita Mihalcov, școala cinematografică *Dogma films*, bineînțeles, ca un berbec autentic.

Și încă ceva despre mine: ca un berbec autentic ce sunt consider zodiile una dintre scuzele cele mai la îndemână noastră pentru tot ce nu reușim să facem în viață. Până acum nu mi s-a întâmplat să aud pe cineva (în afară de mine, în prezentarea de față) lăudându-se că tot ce a reușit a reușit datorită "zodiei sale norocoase", în schimb majoritatea celor încununăți cu eșecuri fug la "caracteristicile generale ale zodiei" și la ascendent ca un puști la fusta mamei. Un lucru e cert, Adrian Copilul Minune dacă nu ar fi fost reprezentant al zodiei care îl caracterizează (spre rușinea mea nu știu ce e, s-ar putea să fie pește!!!) ar fi cântat astăzi precis ca Pavarotti și ar fi compus ca Wagner. Din păcate ce ți-e scris în frunte ți-e pus..., și asta precis a fost formulată inițial tot de un berbec autentic ca și mine.

Matei Ghigiu - poezii

www.eu.tu

ce liniște apăsătoare
e în sufletul
tău.

acolo se cântăresc tăcerile,
nespusele cuvinte
despre mine.

hai, răpește-mi tu toate gândurile,
toate amintirile,
exilează-mi sărutul
pe atolul buzelor tale,
prefă-mi mâinile în aripi
ca să-ți poată mângâia zborurile.

hai, adună-mi tu toate visele,
toate stelele,
virusează-mi nopțile
cu "*I love you*",
inventează-mi nerostite șoapte,
îmbracă-mă în pielea ta.

ce liniște apăsătoare
e în sufletul tău
gravid de iubire.

acolo se deformează misterele,
neîntâmplătele episoade
cu mine, cu tine.

atât.

tot ce a mai rămas nespus

găsești pe site
la adresa :

www.eu.tu

zile cu ea

ea îmi prepară dimineața cafeaua
îmi încălzește lăpticul
mă pupițează pe tâmplă
îmi pune o mână pe fese
știe că trebuie să plec motivat
la trabaho,
la 6 trântesc ușa
arunc plasa cu banane în hol,
turbato, I'm home !
ea a spălat, a călcat,
a frecat bibelourile
mă trage în pat
mă împușcă în piept cu buzele
amurgul privește pe fereastră
ritualul împerecherii
adorm
ea citește dante aligheri

diminețile dau buzna
printre storurile trase
iar e 6

la micul dejun
primesc supă de tăiței
*uuu..., baby I love your way,
everyday...*

la pol fără viză

hai la pol
să împuşcăm urşi polari
să ținem un seminar de metafizică
cu abordări simandicoase
în fața coloniei de pinguini
o să-ți placă frigul, banchizele,
o să facem dragoste în iglu

hai la pol
să înfigem steagul patriei
să ne marcăm și noi teritoriul
să împărțim eschimoșilor poze
cu palatul parlamentului,
cu mihai viteazul,
cu blocul dărăpănat din pajurei
în care locuim împreună
cu măta și tac'tu,

hai la pol
acum,
când se poate,
când e fără viză.

**noapte bună brazilia,
oriunde te-ai afla !**

la copacabana pe plajă
ea se joacă cu nisipul
face baslorelieduri cu propriile-i țîțe
și mănâncă hot dog
soarele bunghește o blondă
și-i încalzește slipul
alungând-o în apă
măinile mele blazate
răsfoiesc bacovia
de-ar ști el săracul în ce condiții
e citit
ar fi renunțat demult la câteva
chilogramme de melancolie
după masă
ne înfigem tălpile în trotuare
turiștii din noi ies la suprafață
și apasă nervoși pe click-ul
obiectivelor de filmat
o mulătră
un volsvaghen broască
o statuie
un câine nevrozat
instantaneele
se îngrămădesc pe rețină
roșcata asta o fi virgină?
cinăm la terasă
e ultima seară
măine mergem acasă
ne așteaptă patria pe aeroport
cu pâine și sare.

convertirea la iubism

ea era mai frumoasă
mai cu moț, mai dificilă,
mai dispusă la certuri

sictiritul de mine
o învățase să cânte la pian
sonata lunii și stairway to heaven,
amestecat, așa, ce-o fi o fi !
mai bine o nebunie decât o liniște!

ea se curăța de mistere risipindu-le
cu dosul palmelor de pe umeri,
bea vodcă fără să-i placă,
mă aștepta în dormitor umedă
cu țigărele zvârcolite prin pofte,

imbecilul, eu adică,
îi arătasem marea, nisipul,
o învățasem
să deosebească scoicile de stele,
practicasem cu ea sexul fără frontiere
îi diluasem melancoliile cu joplin
și embleme de mercedes_benz
agățate de gât

ea mă trăda în gând
cu pacino și nicholson
pe rând, întotdeauna pe rând,
avea simțul alternanței,
în schimb ura jeux en trois,
picta clovni ludici și bosumflați
pe care îi expunea în baie,
era vegetariană și inventatoare
de salate extravagante

moi, satirul, "ăla" !
îi educasem buzele, limba, cracii,
o scutisem de o virginitate
dureroasă și întrebătoare,
stârnisem în ea curiozitatea,
frigul, jocul, ghicitul în gânduri,
îi împopoțonasem zilele cu întâmplări
o jefuisem de lacrimi,
o convertisem la iubism

și tot n-a fost bine...

oanamia

ah, oanamia, fato,
îți mai aduci aminte marea de șoapte
în care îți bălăceai auzul la seral
și mâinile mele coapte de mângâieri
alunecandu-ți pe sâni rotunzi
îți mai aduci aminte de lacrimile
în care îți îmbăiai depărtarea de mine
și după-amiezile petrecute în bucătărie
printre clătite și șnițele
printre chapman și smokie

ah, oanamia, turbato,
ce gust de tine am pe buze
pe fluturii agățați în noapte
pe frunzele moarte
îți mai aduci aminte cum alergam
după tine prin tăcere,
cum beam vodcă cu bere
cum îți botezam alunițele
cu nume de stele
și serile pline cu povești
în care te învațam să crești,
să inspiri, să expiri ușor
iubire_amor, iubire_amor

ah, oanamia, fermecato,
uite cum se freacă
amintirile de prezent
cum picură ploile cu vocale
cum se depune praful pe melci
uite cum se scurg zilele fără tine,
oanamia,
și melancoliile, insomniile,
păpădiile, cochiliile
dragamia, dulceamia, pierdutamia...

ultima seară cu vârcolacul

arde înserarea învelită în staniol
în piață picotesc măturătorii
îmbrățișand plictisiți măturile
luna ca un bec trist mângâie fluturii
ard amintirile la colțul străzilor
pașii numără tăcuți tristețile
e ultima seară cu vârcolacul
plouă și bem ca înecații
nigerul sparge noaptea cu vocale
aberând melancolic
ticuleeee, ce bine că pleci,
sufletele noastre agonizează în bernă
e ultima seară a vârcolacului
pe pământul patriei
tună și fulgeră și bem ca înecații
clownii din noi își dezvăluie fețele,
să plecăm băieți,
să rupem rândurile,
să ne risipim,
să cucerim noi continente,
să curgă
prezentul și trecutul și viitorul
peste întâmplările astea
să ne doară amintirile,
depărtările,
fericirile,
ticule,
să surprindem instantaneele
tristeților pe filme kodak
să vină consultanții să ne asigure
prietenia pe sume exorbitante!
e ultima seară cu vârcolacul
pasărea de metal îl va depune mâine
pe aeroportul din washington,
peste o săptămână
vom primi e_mail-uri cu poze,
cu fragmente precare din noua lui viață

peste o lună
vom primi scrisori cu amănunte
despre programul lui de muncă
de la 9 –19
peste un an vom primi colete
cu dulciuri și whisky
e ultima seară cu vârcolacul, ticuleeee,
și mai avem mult
de băut,
de tăcut,
de trăit,
măine îl așteaptă aeroportul și vama,
măine vom privi tăcuți
cum va înmâna pașaportul
domnișoarei de la poarta trei,
privirile noastre îi vor urmări apatice
depărtarea,
plecarea,
zborul,
îi vom întoarce spatele;
ticuleeee,
vom fi mai puțini cu U_N_U_L,
vom fi mai triști cu U_N_U_L,
vom fi mai fericiți cu o P_L_E-C_A_R_E.

eu cu nigerul
vom rămâne să stingem lumina!

incantație într-o limbă necunoscută

*khalun teklemy bibk crandhum
khalun rmathra mnelke krum
shakt manthrandama ghaar hestphale
mhag magrathna bibk orthdale*

*semnihna thik teklemu ohcki
braabh janthamdul akbinh darthoki
erthe gafshariy lehkhandhul
erthe bokslandy youk yindhul*

*aah, yiouph lobkiri rith ehtgreea
aah, aah, ruthyik, iubesc femeia !*

abțibild cu urși și jeep-uri

tu mă emoționezi zilnic
ești trahedia mea de beton
cu fluturi surprinși în zbor
de gloanțele aerului
tu mă dori în mii de feluri
în mii de cuvinte
vrăjite cu ploi de toamnă
prin amzei și prin romană
tu îmi fumezi clipele
ești goya mea taciturnă
vopsitoarea nopților mele cu lună
hai lasă-mă să-ți nasc priviri mortale
să mă închid în șoapta gurii tale
hai lasă-mă să traversez cuminte
pulpele tale calde și dorinde
de zile întregi aștept
să-ți cânt la saxofon
un frank sinatra cu mult corason
am exersat, să știi, și sper
să-ți pot culege lacrimi de oțel
din ochii iernicoși și triști
să nu mă minți, să nu mă minți,
să stai tacută, să-împletești mistere
pe tâmpile să-mi așterni o mângâiere
amore mio, te conjur,
te dor, te asupresc și te supun
tu, de emoție întinerești subit
ești o copilă cu sâni de argint
și îmi imprimi pe zile abțibilduri
cu urși polari și-americean jeep-uri.

extended play

sufletul tău e un blues
interpretat de un pianist
 anost și neinspirat
cu falsuri elementare strecurate acut
printre clapele pianului
obosit de atâtea mâini nepricepute,
sufletul tău e o țâșnitoare
secată de gurile tragice
ale vorbitorilor de esperando,
o diluată clipă a oboselii în doi,
o calcutta decupată
 din india maharajahilor
și exportată provizoriu
în luxurianta vegetație amazoniană...
ai fi priceput oare ceva
din muzica aceea fecoce și tânguitoare
a nopților de la antipozi,
ai fi înțeles oare ceva
din dansul nebun al braziliei, al africiei,
al mâinilor mele respirând îmbrățișări,
ai fi întors oare ceasurile uitării
cu fața la ochii melcilor adormiți
în umbra sânului tău lăptos,
ai fi plâns oare morții titanicului
afișati alfabetice pe prima pagină
din new york times?

al 5-lea element

ea avea obiceiul să-mi ia aerul
să facă din mine un „ceva” al ei,
devenise geloasă pe laptop și pe poezii,
pe mașină și pe berea de sâmbătă;
devenise anostă și plictisitoare,
la colțul buzelor ei dospeau
mii de întrebări
mii de reproșuri
care se loveau nude și seci
de timpanele mele obosite,
ea avea obiceiul să-mi fure clipele
să le împacheteze în staniol,
să le ascundă sub pernă
ea începuse să plângă
lunar, săptămânal, zilnic,
cu o frenezie demnă de invidiat,
plângea când făceam dragoste
plângea când făcea curat
plângea între două seriale
cu lacrimi rotunde și limpezi,
ea avea obiceiul să-mi strige
de pe balcon tot felul de ineptii
să vii repede!
să nu uiți de gogoșari!
să nu faci prostii!
eu eram al 5-lea element
veșnic mirat, veșnic abrutizat
de amalgamul de cuvinte,
eu eram al 1002-lea dalmațian
uitat cu țigara în gură
la pagina 4 a cotidianului,
la rubrica intitulată laconic:
știri externe.

azi,

în bahamas
se inaugurează oficial
plaja lipstick.

eu versus all the rest

în mine zace o curvă
romantică și proscrisă
o efeminată bolnavă
dornică de dragostea
plină de culoare a lui velasquez
la capătul podului de metal și de sticlă
întrezăresc saxofonul
plin de iluzii și scâncete
în care își suflă aerul
buzele nigerianului tuns chilug
luna se întinde laptoasă
peste umerii nopții
și plâng,
aș vrea să fiu o curvă, îmi spun,
o perversă agățată nevrotic
de brațul celui mai în vogă rapper
o turbată îmbrăcată în galben și mov
o strecurătoare de amoruri frivole
aș vrea să fiu o broască țestoasă
pe pianul lui charles
o amăgire carnală și costisitoare
a excursioniștilor ratați
aș vrea să fiu un scandal,
eu versus all the rest
o pată de culoare pe cerul ăsta
imbecilizat de griurile neîntâmplării
aș vrea să cer o audiență
la mâinile lui clapton
așezate cuminți pe corzile vrăjite
ale chitării pline
de tears in heaven.

aș vrea să pot urla,
să pot să îți strig:
eu n-am să mor bătrână și urâtă !
tu ai să mori bătrân și urât !

câinele din noi

stau aici
între calypso și atlantida
distanța nu e prea mare
dacă o gândești în lacrimi
cerul a învățat să cadă peste mare
valul a învățat să moară prin mișcare
stau aici
între marginea ta
și buzele mele sângerânde
depărtarea nu e prea mare
dacă o gândești în săruturi
clovnul a învățat
 să-și iubească stăpânul
zborul a învățat să moară
 sub filfâitul păsării
cu mâini de metal și de sticlă
se închină acum muritorii
striviți-mi genunchiul de stele !
striviți-mi plânsul de ploi !
vor râde mâine beți, hingherii
când vor ucide câinele din noi.

13, negru

joacă-te
cu mâna mea cu degete
lipește-o de stele
așează-o pe sânii tăi copți de dorință
lipește-ți urechea de umăr
și ascultă
cum bate mâna mea cu degete
cum bate inima ta cu sânge
și ascultă
cum bate ploaia cu lacrimi târziul
cum fuge ciuta de colții haitei
într-o parte, jocul se închide în sine,
într-o aripă,
zborul se deschide înspre zare,
și cine știe
și cine mă crede
și cine aude
urletul meu de animal
rănit din cauză de lacrimă
rănit din cauză de tu
jucându-te nepăsătoare
cu mâna inimei mele
cu degetul mare al inimei mele
cu umerii buzelor mele
iubindu-te
cu o secundă mai mult
cu o clipă mai plin
cu o privire mai profund
mai lin
mai fin.

punct. și de la căpat

te voi hrăni cu iluzii
cu oase de tigri împușcați
sub soarele roșiatic al africiei
mâinile mele îți vor curge peste dorințe
mângâierile, obositoare și inutile,
te vor devora
te vor supune
în târziul nopții
la un capăt al depărtării
vei putea întrezări
un animal speriat de singurătate
un animal bizar
hrănit cu frică
te voi descompune
în semne de întrebare
în mirări bizare
în umbre dansând impasibile
peste zidurile plânse
de ploaia cu lacrimi
de ploaia cu aripi
de ploaia cu sânge
îmi voi asuma ingrata vină
a tragediilor sumare
voi accepta luciditatea ca pe un drog
în doze mici, zilnice, letale,
te voi despărți de zei
voi aduna toată neputința noastră
într-o clepsidră opacă,
între timp
tu,
vei învăța să aștepti
vei învăța să simulezi fericirea
vei învăța să naști melancolii.

și tu ?
și tu ?
vei întreba grav,

tu,
cei vei face în tot acest timp ?
și tu ?
și tu ?
vei spune,
tu,
cu ce aripi vei zbura
și înspre ce loc ?

vezi,
nu ai înțeles nimic.

punct.
și de la capăt.

te voi hrăni cu surâsuri
cu dinți de crocodili
uciși din plictiseală
pe malurile amazonului
gura mea te va fecunda
cu sărutări peste buze,
tu vei respira sacadat între ele
asemeni unui scufundator avid de aer
te voi mușca
te voi surprinde
în lumina firavă a lunii
la celălalt capăt al depărtării
vei putea privi
cum pleacă glonțul din armă
înspre animal
din vânător înspre vânatul
ce-și așteaptă prada
te voi despărți în vocale rotunde
în sentimente curbe
în vise plâpânde întinse suav
peste somnul bolnav
de uitare
de sfidare
de sânge

îmi voi asuma dreptul
de a face dragoste cu moartea
în noaptea nunții
voi accepta strigătul
ca ultimă formă de revoltă
te voi desprinde de maluri
voi aduna toate respirațiile noastre
într-un singur aer,
între timp
tu,
vei migra înspre dezastre
vei sucomba în mulțime
vei crește iluzii la cheiurile de metal
și de sticlă ale iubirii.
și tu ?
și tu ?
vei râde inconfundabil,
tu,
ce vei spune de toate acestea ?
și tu ?
și tu ?
vei zâmbi ironic,
tu,
cu ce fel de plâns vei plânge
și cu ce fel de lacrimi ?

vezi,
tot nu ai înțeles.

punct.
și de la celălalt căpat.

spot publicitar

tu vei trece îmbracăta
în carouri pe strasse,
beată de fericire,
cu amintirea sărutului la braț
vei traversa zâmbitoare podul
vei cumpăra halviță
de la turcul afabil și glumeț
frumos fetitz, ah, frumos fetitz!
ziua, ca un fiord,
se va întinde de-a lungul brațelor
tu vei trece îmbrăcată în carouri
pe sub razele soarelui
împachetată în îmbrățișări,
cu capcana iubirii uitată
la încheietura gleznei stângi
imorală și atemporală,
nascută pentru iubire,
plutind peste ființa mea sângerie
tu vei trece peste surâsul meu
cu buretul moale al nepăsării
mă vei lipsi de aripa dreaptă
și de aripa stângă mă vei lipsi
de aripa cea cu zbor
dintr-o dată,
străzile vor avea culoarea dezamăgirii
piatra din mine va opri strigătul
numele tău va fi motiv de scandal
mâinile mele vor fi motiv
de mângâiere
vei trece pe lângă tristețea mea
ca o enigmă vie și dezolantă
violetul se va jertfi pe
cadavrul verdelui
curcubeul va lua forma ochilor tăi
și, plină de mistere,
vei pași mai departe, prin toamnă,
căutându-te.

premiul I, fără coroniță

„you're the sexy mother fucker
of the year”
mi-ai spus în seara aceea blegoasă
în gura duhnind
de mirosuri infecte a metroului
în care cracii tăi lungi și bronzăți
faceau unghi drept cu scările,
buzele mele erau încă înfometate
sânii tăi îmi somau nervoși pieptul
mimând impotenți depărtarea
eu eram fucker-ul
tu erai off_on-ul dorinței,
cerșetorii tânjeau după monezile soioase
noaptea se curba
în aerul impregnat de stigmatete
suferinței
ochii tăi căutau disperăți
o cale de ieșire
eu trăgeam din țigară cu nonșalanță
ai fi vrut o îmbrățișare,
un gest de supunere,
ai fi vrut să-mi împuști aroganța
cu indexul
uitasei că eu sunt mother fucker-ul
și n-am voie să fac
gesturi din astea
încadrabile sub limita admisă
a statutului
uite, vezi, îmi spuneai,
eu te vreau și în noaptea asta,
și mâine noapte, și poimăine noapte,
și în toate nopțile te vreau,
cu tâmpla lipită pe sâni,
cu buzele uitate pe umerii mei măslinii,

uite, vezi, îmi spuneai,
eu conserv amintirile
în clespidre de cristal
mie îmi place pluralul
mie îmi plac murele, scoicile,
îmi place să dansez în aerul tău
de mother fucker abject
și indiferent și aparent inabordabil,
îmi face plăcere să-ți fac clătite
dezbracată
să-ți injectez în vene un sentiment
deplorabil
să te stampilez cu buzele pe piept
să te doresc fără nici un impediment
îmi spuneai, în timp ce eu te priveam
stupefiat
ca pe un tablou suprarealist,
în timp ce eu îmi doream cu disperare
să fug
să te uit,
să dispar în gura neagră a metroului
ca o fantomă ingrată,
și, deși aș fi vrut,
nu puteam să îți spun
și eu!
și eu!
și eu te iubesc infernal,
eu, mother fucker-ul ăsta pervers
și trist
și plictisit
să-și tot care în spate singurătatea
ca o cochilie dureroasă și invizibilă.

amintiri din tibet

-
n-am fost niciodată acolo
mi-a fost frică de prea multă liniște
de apăsătoarele mistere
încrustate în pietrele milenare
galbenul și portocaliul m-ar fi durut probabil,
aș fi fost mut și înspăimântat
de siguranța decrepită a trecutului
sculptat în suflet de stâncă
mi-aș fi donat cu siguranță sângele
pentru a fi folosit drept cerneală
cu regret vă spun
nu am fost niciodată acolo,
și nu pentru că n-am putut, nu,
n-am fost niciodată acolo
pentru că pur și simplu sunt prea mândru,
prea guraliv, prea agățat cu disperare
de culorile astea terne ale prezentului
prea dependent de pizza și hamburgeri
de pepsi și de berea cu alune
de eminem și de bug mafia
de căldura mincinoasă
a curvelor plătite cu ora,
iar acolo,
nici eu nu știu,
acolo m-ar fi ucis măreția,
și ce-aș mai fi putut eu spune oare
prietenilor, cunoștințelor, amantelor,
odată întors de acolo?
știți, m-am întors și eu ;
uite, v-am adus săculețe cu pământ,
v-am adus gumă de mestecat,
vederi, săpunuri, brelocuri, tricouri
cu inscripția ” *I love tibet* ”.

fals story_love story

hai să falsificăm împreună viitorul
de comun acord cu marile puteri
de comun acord cu liberii cugetători
cu principalii
realizatori de talk-show-uri
să-l falsificăm în așa fel încât de mâine
iubirea să poată fi comandată
din cataloage color, de la pagina 29,
capitolul « îmbrăcăminte de sezon »
în diverse culori,
într-o gamă diversificată de modele,
sau, și mai bine, direct de pe site-uri
platibilă instantaneu cu visa card,
cu american express,
să vină iubirea asta direct
în e_mail-ul utilizatorului
odată cu veștile bune,
odată cu veștile mai puțin bune,
sau de-a dreptul proaste,
odată cu alte oferte și știri
ale diferitelor agenții de presă,
hai să falsificăm împreună sentimentele
chiar de mâine,
sau nu, de ce să mai așteptăm atât ?
chiar din seara aceasta,
eu să te urasc, să îți strig în față
că ești cea mai lașă și mai
neconsumabilă curvă
tu să te prefaci că nu exist
că nu m-ai cunoscut niciodată
că nu am fost împreună
la mare,
la munte,
în spitale,
în săli de cinema

tu să-ți vezi mai departe de tine,
de amanți, de facultate,
de bijuterii, de preparatul clătitelor,
ca și cum eu nici nu aș exista
ca și cum eu nici nu te-aș urâ,
fie și de probă,
fie și pentru o clipă,
hai să falsificăm toate nostalgiile,
să neutralizăm iarna
cu săruturi fierbinți
să facem dragoste în fața morții
în cele mai intime,
în cele mai fanteziste poziții,
să moară de ciudă,
să ne lase în pace
să ne ducem mai departe
crucea,
amintirile,
fanteziile,
nebuniile,
să putem spune și altora
cât de importantă este uneori
falsificarea anumitor chestii
aparent neesențiale.

soul gate

ne vom transforma amândoi
 în cel mai lung pod
tu la un capăt al zilei
 ținând în mână o sferă
eu la celălalt capăt al morții,
 mimând disperat așteptarea
vom afla prea târziu,
 de la rubrica de mică publicitate
că ploile se vând în leasing
că sentimentele se prepară
 în taverne împruțite
de către îngeri chiori
 și știrbi și decapitați de aripi
ne vom alina reciproc teama,
 șoaptele, foamea
cu sticksuri și pizze comandate în grabă
tu nu vei ști cum
 să te pierzi mai repede în mulțime
goală, îmbracată doar
 în mantaua bolnavă a fricii
eu voi număra mai departe caii,
 iluziile cu miros de tămâie,
îmi voi cheltui toată averea
 pe acte caritabile,
căminele, grădinițele, străzile,
 spitalele, azilele de noapte,
vor purta numele meu
voi rămâne în conștiința concetățenilor
 drept cel mai trist filantrop
între timp tu te vei mărita
 cu un necunoscut emigrant
și vei visa în continuare
la tandrețea indiferentă
 a rapperului din pantelimon,
deși, ca o dovadă

că ar fi putut fi ceva între noi,
primul născut va purta numele meu,
pînă la urmă nu suntem
decît două cadavre
uite în stare de funcționare
de vreun mărunț funcționar
de la departamentul funebru al raiului,
pînă la urmă nu suntem prea mult
dar nici prea puțin,
dar nici deloc,
pînă la urmă nu suntem
decît două capete
ale celui mai lung pod
construit vreodată
pe lună.

medley cu poveștile tale

eu sunt așa cum sunt și
tu esti așa cum ești
un bătrân paralytic
și-o femeie cu gust de povești
uitate acolo de la ultima
ploaie cu stele
cazută peste alaska ta imaginară
în care renii erau mov
și ghețarii își injectau în vene
 perfuzii solare
în care nu existau lacrimi
ci doar lungi fire de apă
pe care se ridicau și coborau de la cer
eșantioane de tristețe și petale de lavă
eu țineam scorul poveștilor,
eram șoptitorul din spatele cortinei,
cu barba albă și pipa în colțul gurii
cu buze vineții,
eu eram saltimbancul
obligat la saltul mortal,
deși era o premieră,
dar sala era arhiplină
 și aplauda frenetic,
tu călcai mai departe prin poveste
mână în mână cu lupul
fără să-ți pese,
fără să te poticnești,
oricum lupul era amantul tu,
dar, pentru că erai emotivă
 și rușinoasă,
preferai să-ți minți bunica,
să-i spui că ai întârziat cu mâncarea
de frică
nu de plăcere,
și pe deasupra, mai eram și eu,

în spatele cortinei,
suflându-ți generos următoarea replică:
oglinďă - oglinjoară.....

vezi?
deja ai trecut într-o altă poveste...

fantezii cu tine

am fantezii cu tine
am tot felul de chestii comune cu tine
tot felul de organe
inima, umărul drept, arătătorul de pildă
am cu tine dorințe idioate
7 la număr
nu mai multe,
nu mai puține,
7 fix, 7 punct, 7 final,
7 multiplu săptămânal
pînă și noaptea mă surprind
bot în bot cu sânul tău imaginar
și pe stradă, ah, mai ales pe stradă,
mă pomensesc că rămîn
ca un câine de vânătoare
cu un picior ridicat în aer
cu coada zveltă și vibratoare
și asta se întîmplă numai
când ești undeva pe acolo
pe o rază de 100 de metri
sau mai mult,
sau mai puțin,
depinde de zi,
depinde de simț,
depinde din care parte a
bulevardului bate vîntul,
pînă și la coadă la zarzavaturi
mă surprind cu ochii
uitați pe vreo roșie
numai fiindcă mi se pare
c-ar semăna incredibil
cu buzele tale
am fantezii cu tine
de tot felul
de tot halul

de toată jena
am fantezii cu tine
tăindu-ți, goală, vena.

liuba maia

tu plecasei demult, te dusesei dracului
într-o altă poveste, într-o altă emoție
eu rămăsesem prieten cu frigul
și cu serile goale
eu rămăsesem prizonierul trecutului
ca un glonte uitat între coaste de erou
de la waterloo
sau, și mai rău,
ca televizorul rubin al bunică-mi
made in ussr
care funcționează numai pe bază de pumni
deși, inițial, funcționase normal,
liuba maia,
liubicica, urlam,
Ia liubliu tibia,
ocin, ocin liubliu tibia,
și crimeea plângea
se curbau de durere clopotele
tu plecasei demult din poveste
te dusesei dracului înspre nord,
înspre ninsoare,
cocoșată de indiferență și de întristare
depărtare_uitare,
depărtare_visare,
se topise iubirea la soare
ca o înghețată
cumpărată de-o avocată
nedorită și disperată
o avocată jenată
să dea limbi pe stradă
la o simplă înghețată,
nefericirea asta are multe forme
are intimități
are pasiuni
așa cum tu ai remușcări

liuba maia
crasiva maia
tu ai forme
tu ai țîțe și cur de femeie
tu ai sexul dezvirginat de-o idee
tu ai ce nu am eu
pudoare_oroare
tu ai un zeu
de 3 litri și 3000 de cai putere
tu ai o doză de nepăsare_apăsare
se încovoiaie noaptea
când ieși la plimbare
trage cu ochiul
își trage palme
după umbra ta nudă
după umbra ta zaludă
deșirată pe marile bulevarde
gorki,
marx,
esenin,
câte crime a lăsat neelucidate
istoria asta relativ tînără
2000 de ani, pînă la urmă e doar o țîră
pe lîngă o eternitate
criminalii nu s-au predat niciodată
ca și mine dealtfel
nici eu nu m-am predat
și nici n-am de gând
deși, tu ai plecat demult
te-ai dus dracului
uitând pick-up –ul pornit
vîsotki cântă și-acum răgușit
moskva-odessa
liubicica maia,
daraghia maia,
eu sunt criminalul tău,
eu,

eu am tras cele trei gloanțe
în noaptea aceea
în pieptul tău,
liuba maia,
mila maia,
I kill you...
remember?

duminica pe gustul tău

în duminica aceea nepămînteană
tu erai mulată pe coastele mele
de fildeş
ca o panteră africană
tu despicai jugulara simţurilor cu sânii
în garsoniera îngustă
din spatele cercului globus
pe care o transformasem
într-o menajerie a sentimentelor
împachetate în fum de ţigară
tu respirai goală şi miroseai a iubire
panteră dulce_amară
mulată pe coasta mea argintie
în duminica aceea bizară
la biserică băteau dureros clopotele
murise cineva
se întâmplase o tragedie
pe spatele tău curbăcios şi angelic
buzele mele desenau săruturi o mie
ooo, mie îmi spune sângele
că tu nu ai sânge
că tu nu ai grupă sanguină
că tu nu ai, în fond, nici o vină
tu, cea mai paşnică virgină
lungită într-o duminică senină
pe coasta mea cu gust de mandarină

ne amuzam.

duminica era o zi liberă.

iubirea era o duminică nevinovată.

noi eram nişte nobody
nişte somebody
nişte anybody
ploua cu găleata

ploua cu portocale peste groelanda
tu îți imaginasei țara aia
ca un ou
ca un măr copt
ca un clopot de sticlă
bătînd neconținut în ninsoare
și nu era așa
noi eram niște mîini
niște aripi
niște pete de sânge
și peste groelanda
ploua, vai, cu găleata,
ploua cu portocale
peste sâni tăi cu gust de migdale
peste duminica aceea nepămînteană
în care tu îmi făcusei o rană
pe gâtul meu cu gust de banană
în care eu îți injectasem în venă
iubirea noastră cu steagul în bernă.

parfum de femeie

n-am fost niciodată prieten
cu stallone sau swartnegger
n-am putut
unu, pentru că nu aveam masa necesară,
doi, pentru că ori de câte ori
încercam o luam pe coajă.
poate de aceea copilăria mea
a fost una singuratică, docilă,
în care îmi rodeam disperat unghiile
cu pasiune și lipsit de milă
în care, cuprins de curiozitate,
mă uitam pe gaura cheii
la vestiarul de fete
ce mulțimi de bumbi roșiatici
am văzut eu atunci
acum or fi sănii, cine știe ?
au trecut zeci de ani de când
nu mai trag cu ochiul pe gaura cheii
oricum,
singura mea prietenie memorabilă
a fost cu pacino
el bătrân și celebru și orb
el depravat și mai sexual ca niciodată
și eu, un biet începător,
un gradat nenorocit
desemnat să-i port de grijă
mon colonel ! mon colonel !
attention please !
la scări, la ritmul sincopat al vieții,
la sunetul toamnei învelită în frunze
atenție !
să nu ne facem de cacao
față de domnișoara,
să nu vadă că suntem orbi
sau să vadă, dar nu acum, nu acum,

ci mai târziu, după ce va fi vrajită,
mai târziu, când n-o va mai interesa,
când nu va mai vedea nici ea,
mon colonel ! mon colonel !
attention please !
atenție la moarte
și la parfumul nociv de femeie...

remiză

tu şti ca între noi
nu poate ieşi decât remiză
numai viaţa ne poate trişa
aşa, între două eclipse,
între două dezamăgiri
cu gust de singurătate,
dacă mâinile tale m-ar fi iubit mai mult
dacă buzele tale ar fi avut curajul
să-mi deseneze pe tâmpile
săruturi uriaşe şi triste
dacă trupul tău ar fi putut suporta,
într-o formă de demnitate lascivă,
laşitatea sângerîndă
a mângâierilor mele,
risipite peste o mie de ecouri
peste o mie de forme
peste o mie de lacrimi,
mai ştii când m-am trezit
surprins de nostalgie
cu aerul prin care tocmai trecusei
în braţe?
mai ştii, atunci, în noaptea aceea
plină de iluzii vândute la chilogram,
când încercam să-ţi murdăresc umerii
cu buzele ?
tu ştii că între noi
nu poate fi decât o iarnă infinită
tu, vei sta la un capăt al zăpezilor,
eu, voi plânge la un capăt al frigului,
numai viaţa ne poate trage în piept
ne poate fura măreţia tăcerii
spărgând-o cu un ţipăt.

panorama de la capătul lumii

lasă-mă să te privesc, femeie,
lasă-mă să te privesc cu palmele
pline de mângâieri
lasă-mă și pe mine să mă bucur
de sânii tăi rotunzi
ca de o casă nouă
ca de o excursie în filipine câștigată
cu doar trei ambalaje trimise în plic
la o căsuță poștală insipidă
lasă-mă să stau cocoțat pe nervii tăi
să-ți împletesc părul pe moațe mov
sau mai bine,
lasă-mă să te supun femeie
lasă-mă să-ți supun trupul cu fantezii
să-ți montez în genunchi
turbine și diode
să fac din tine stația mea de apă caldă
și de apă rece
și de energie electrică
lasă-mă să fac din tine
prăjituri și înghețată
să te aștept după-amiaza în cadă
plină cu spumă
și cu rățuște hazlii din plastic
lasă-mă să fiu circul tău ambulant
trabantul tău decapotabil
știi bine că eu pot fi orice
sunt cameleonic
mă pliez automat pe dorințele tale
numai să le ai,
număi să le cerșești
sau măcar să ți le pui în gând,
eu n-am dorințe,
în afară de tine nu am nimic
nu am nici măcar zile,

căci tu ești ziua mea
dimineața mă trezesc
cu inima ta la încheietura mîinii
iar seara
ei, seara e altceva,
seara am nevoie de mângîieri
de gesturi
de mofturi
de oftaturi
seara am nevoie de tine, femeie,
de-aia îți tot repet, așa,
ca nebunul,
ca radioul,
ca televizorul,
lasă-mă și pe mine
să-ți număr ridurile
să-ți șterg lacrimile și năsul
lasă-mă și pe mine
să mă încolăcesc la sânul tău
ca un cățel flocoș și comunitar
aș putea foarte bine să latru,
să-ți dau lăbuța la comandă,
să-ți păzesc cu strășnicie intimitatea,
de-aia îți tot repet,
lasă-mă și pe mine femeie
lasă-mă să te iubesc luna și marțea
și joia și toamna și iarna și
seara și acum și altadata și oricând
și oricum

numai lasă-mă...

dacă iubești

dacă ai grețuri iei o pastilă
dacă ți-ai rupt o unghie
o lipsești cu super-glue
dacă mașina nu mai are benzină
te duci la peco
dacă ți-e somn poți să dormi
dacă iubești atunci
toate celelalte lucruri ți se par
inutile și nefolositoare
și lipsite de gust
nu ai ce face cu ele atunci când iubești
fierul de călcat nu te poate ajuta
oasele tale refuză complice să se frîngă
toamna nu plouă când iubești,
nici nu te scuipă cu frunze
nici nu te îmbărbătează
nici nu-ți spune: iubește !
dacă iubești atunci dimineța
are gustul sărutului ei
și mobila din sufragerie
se agață de tine
te înghesuie, te sufocă,
și mângâierile ei
se transformă în fluturi de ceară
dacă iubești atunci ești nevinovat
ca o iarnă bătuită
de tristețile albe ale frigului
ai o altă mină, o altă morgă,
ușa de la intrare se deschide mai repede
brațele tale așteaptă deschise în hol
pieptul tău se umflă de aer,
dacă ai spaimă ieși pe bulevard, seara,
să te uiți lung la vitrinele impozante
dacă ai bani mănânci
în restaurante elegante

dacă ți-ai pierdut ceasul
îți permiți să îți iei altul
dacă ți-e frig te îngropi în pătură
dar dacă iubești atunci nu-ți mai pasă
nu te mai preocupă știrile,
micile bîrfe,
conversațiile prelungite
la o halbă de bere,
dacă iubești uiți
să hrănești câinele
să speli vasele,
să-ți plătești facturile,
devii haotic și debusolat
bagi radioul în priză
să-ți calci cămășile
arunci rufele murdare la gunoi
te bărbierești cu periuța de dinți
dacă iubești uiți cu desăvârșire de tine
te transformi într-un circ ambulant
dacă iubești nimic nu-ți mai aparține.

alte anotimpuri, alte plăceri

tu, goală, dansând prin iubire
în după-amiaza aceea de vară zbanghie
brațele tale păreau două fantome
îmbrăcate în uniforme
mă legasei de tine
mă agățasei în cuiul vieții tale
tablou bărbătesc cu umbre bizare
la paris aş fi fost o valoare
expus indecent în plină stradă
printre chitari și țigări de contrabandă

*maman, hello, mâine vin acasă
sunt încă la mare cu bosumflatu'
mda... e ofticat că am dansat cu altu'
îi trece pînă mîine, lasă,
îi fac la noapte un ceai de craiasă...*

tu, goală, cu săruturi pe buze
în iarna aceea cu ninsori confuze
umerii tăi semănau cu două furnale
arzând resemnate amăgiri siderale
mă topisei pe sânul tău drept
mă lipisei cu tâmpla de coastă
un *ceva* cu model de faianță
se năruise în mine amorul
se transformase în pușcărie dormitorul

*ți-am spus să nu iei lapte degresat
...și nici pateu... of, ce bărbat !
s-a defectat mașina de spălat,
apa de la baie nu se mai închide !
am chef de lucruri insolite...*

tu, goală, cu fluturi pe umeri
în toamna bolnavă

de-atâtea parfumuri
genunchii tăi de porțelan
se reflectau cuminți pe tavan
mă hrăneai pe atunci cu unghii și sânge
îmi fluierai la ureche referene chiluge
mă împopoțonasei cu tristeți pastelate
mă dezgolisei de șoapte
în mine creșteau neștiute tristeți
filtrate prin albastrul din pereți

*...și ce dacă mă iubești ? și ce dacă ?!
...și ce dacă te iubesc ? și ce dacă ?!
am obosit, vreau liniște, mă vreau înapoi
te voi iubi mereu, cred.... dar mă dori !
poate altădată, poate altfel,
poate altundeva,
uite, vezi ? nici nu te pot uita....*

tu, goală, cu lacrimi pe pulpe,
în primavara asta ce stă să se-întâmpie
sânii tăi cu gust de susan
se curbau indecent
pe canapeaua cu model marocan
încătușat de tine eu zâmbeam
mușcând flămând dintr-o pâine graham
tocmai trecuse prin mine TGV-ul de lyon
tu-mi fluturai din el eșarfa maron

contorul despărțirii se-învârtea nebun
ochii-mi erau ghiulele de tun
visam că erai goală la techirghiol
și te dădeai pe sfârcuri cu nămol
visam că erai goală în bucătărie
și îți crescuseră pe umeri

sandvișuri cu piftie
tu, goală, alergai prin ploile de ieri
căutând alte anotimpuri, alte plăceri...

.... în new york city e un taximetrist orb care stă în dreapta și
te lasă

pe tine să conduci, îi spui unde vrei să mergi și el te
ghidează : la dreapta,

mergi, mergi, prima la stânga pe five avenue, vezi că stopul e
defect, unde

spuneai că vrei să ajungi.... ? niciunde... ? ei, atunci mergi
înainte... da,

înainte...

documentar pe discovery

hai să facem nebunii
să devalizăm sentimentele altora
să jefuim necunoscuții
de amintiri belicoase
să cerșim îmbrăcați în frunze
la intersecții
hai să facem toate acele lucruri
care altădată ne speriau
și pe care le tăinuim,
le ascundeam prin colțuri întunecate,
de teama că, odată făcute,
nu ar mai fi fost nimic altceva
de făcut,
de teama că,
o dată nu ar fi fost îndeajuns,
hai, să cumpărăm
pensule și vopsea
să zugravim perciunii lunii,
să scriem pe ea *“for sale !
please e-mail for further details”* !
hai la vama veche
să ne plimbăm pe plajă sexurile
să facem și noi parte
din acea expoziție ambulantă
de organe genitale
sau mai bine hai să fugim undeva,
unde nu am fost niciodată
unde nu a fost nimeni niciodată
undeva unde să ne putem
răsfața în liniște
undeva unde să putem coace împreună
o nouă tristete
am auzit ca există locuri
în care poți fi fericit
doar dacă ți-ai plătit taxele

și impozitele și creditele
dar noi,
noi nu avem așa ceva
noi nu avem de nici unele
noi nu avem nici măcar un câine,
sau o pisică
sau un acvariu cu pești multicolori
noi nu avem decât vise pe carduri
noi nu avem decât fantezii prin bagaje
de fapt singurul meu bagaj ești tu
te-am cărat cu mine peste tot
când pescuiam calamari în oceania
tu erai agățată la gâtul meu,
ca o amuletă bizară,
și în india, când plângeam,
când mă durea măreția taj mahal-ului
erai cu mine, erai prima lacrimă,
și ultima,
îmi plângeai caldă pe obraji
ca o ploaie de mai,
hai,
hai să ne înscriem
la cele mai decrepite
concursuri și competiții
să facem pariuri pe latitudinea
indiferenței
să împletim pletele ude ale ploii
hai să facem nebunii
hai să facem pe nebunii
hai să fim noi nebunii
hai să locuim împreună
într-o cușcă de sticlă
postată strategic, undeva,
la o intersecție circulantă,
să fie viața noastră
o colecție de hituri pentru alții
să fie fericirea noastră

transmisă pe discovery
la ora celor mai vizionate documentare.

femei, dimineața...

dimineața,
toate femeile sunt frumoase,
dimineața,
toate femeile poartă pe buze
doze de fericire,
dimineața,
toate femeile
au urme de mângâieri pe trup,
dimineața, e o zi ca oricare alta,
lenevești în patul conjugal,
sau în patul amantei,
sau lenevești pur și simplu, undeva,
bei cafea, te bărbierești consecvent,
inspiri-expiri elocvent
faci piața,
faci un tur pe marile bulevarde,
poate a apărut ceva nou,
poate îți sare ceva în față,
în ochi, în brațe,
vânătoarea nu e un viciu ci un hobby,
un drog, un deliciu,
dai telefoanele de rigoare,
îți plănuiești restul zilei
cu rigurozitate,
ai ședințe, ai meeting-uri,
ai de mers încolo și înapoi,
fierbi crenvuști,
speli scârbit vasele,
îți bei iaurtul de rigoare,
dimineața poți face orice,
încă nu ai început nimic,
totul ține de strategie,
de feeling,
de voință,
de cheful tău personal,

dimineața poți fi urâcios și bosumflat
poți trânti telefonul și vrafurile de facturi
poți avea grețuri,
 dureri de măsele, indispoziții,
dimineața, nimic nu are formă,
 nimic nu este decis,
poți să pleci cu mașina
 sau cu tramvaiul,
poți să nu pleci deloc,
încă mai poți refuza pe oricine,
te poți ascunde,
 poți să nu răspunzi la solicitări,
dimineața nu e altceva
 decât o zi ca oricare alta,
dar începe, nu se sfârșește,
se deschide, nu se închide,
se poate mula pe dorințele tale
precum mini-jupele
 pe șoldurile adolescentelor,
dimineața e un puzzle încă nedesfăcut.

un singur lucru e cert,
un singur lucru e clar,
un singur lucru nu e negociabil.

dimineața, toate femeile sunt frumoase.

martorul tragic

uneori e suficient să atingi cu genele
 marginea plînsă a norilor
la ceasul când ploile își aștern
 peste frunze
lacrimile obosite de atîta depărtare
ne va fi dat să învingem nonșalanți
 inchiziția singurătăților
multiplicate la infinit
 de aceleași măști
prin sticla fecundă a speranței
vom putea privi cu altfel de ochi
 întunericul
vom putea asculta
 cu altfel de urechi liniștea
din interiorul cercului
între alb și negru
se vor construi orașe colorate
 cu zâmbete
inepuizabil,
 miracolul va țîșni de pe buzele noastre
înmuiate în sângele proaspăt
 al inorogului
jertfit ca o ultimă soluție
dreptul la zbor încă mai există
încă mai naștem iluzii primare
dar nu ăsta trebuie să fie
 testamentul nostru

uneori e suficient
să auzi cum plînge în tine
zidul născut la capătul
 dinspre întuneric
al neputinței.

zei, mașini și ochelari de soare

dragă domnule poe.

sper că nu vă deranjez,
sper că vă mai aduceți aminte de mine...

țineam între palme
hergheliile întunericului
zeii beți hotărâseră
că ziua aceea ploioasă
era destinată invidiilor colective
pe cer navigau triste zeppeline
cu motoarele în paragină
ultima colecție de toamnă
își afișa pe caldarâm pașii
într-o inexplicabilă și nedefinită
stare de confuzie,
doamne cu stele înfipite în umeri
doamne cu buzele pline de struguri
glezne cu tocuri de aer, subtile
șabloane de pulpe,
genunchi bătuți în safire,
ascundeam între pleoape privirile
dragă domnule poe,
mă copleșea o neliniște emoționantă,
era pentru prima oară
când corbul apărea în public,
și eu, nepregătit,
țineam între palme
sămânța dezastrului.

în rest, nimic nou,
dragă domnule poe.

doar zei, mașini și ochelari de soare...

cadru cu întâmplări și cai de zahăr

am alunecat între două laturi
ale aceluiasi abis
tîmpla mea sprijinea resemnată
globul de aer al întâmplării
mă nașteam încă odată
coatele mele julate se rostogoleau
peste ochii închiși ai pescarului nebun
la capătul undiței
se zbătea neputincios viitorul
oh, petite enfant,
uneori plînsul tău e legat indisolubil
de măreția ghețarilor
scurși între două raze plătînde de soare
tâmpla mea ucigașă
dezintegra meteoriții rătăciți
caii de zahăr necheazau isteric
la umbra macilor uriași
câmpia de aluminiu crăpase de ciudă
se deschisese înspre un ceva cu adâncuri
înspre un abis cu oasele trosnite
într-o singură liniște, barbară,
mă nașteam încă odată
mă nașteam odată cu zeii de plastic
ai suburbiilor multicolore
învelite în abțibilduri
și reclame stufoase,
dintr-o eroare genetică
ochii mei pășteau cu dinți de lapte
pe umărul verde al asfințitului,
învățam în sfârșit să mă bucur
învățam să mă rog la mine
cu teama scufundătorului norocos
care descoperise atlantida
din prima încercare.

călătorie în ultimul tramvai

înțelegeam, mai presus de cuvinte.

cineva decupase ostentativ o bucată
din zidul de lacrimi al lunii
de durere oasele nopții se frângeau,
 pe rînd,
într-o liniște mortuară,
 nicicând bănuită,
armonia lucrurilor care altădată
 ne făceau fericiți
e acum doar un val infect și debusolat
lingând dement nisipul
 ultimei plaje libere de sunete
într-o bună zi cineva va realiza
 că finalul e aproape
și va dori să ardă cerul
să-l zugrăvească neândemînatic
 și grăbit
 în culori incerte
de nevoie,
 vom împărți de nevoie aceeași
 latitudine a tăcerii
te grăbeai,
și eu încurcam inexplicabil timpurile,
telefonul forma în trecut
 numărul de urgență al viitorului
istoria își viola crispată eroii
dintr-un prezent resemnat
 prea devreme
îmi propuneai să locuim cu chirie
 în ultimul vis,
la capătul dinspre veșnicie al clipei
prezentul e un rocker ras în cap
îmi șopteai,
și eu împărțeam disperat

neputințele la iluzii

înțelegeam, mai presus de cuvinte.

mașinile demente

conduceau singure pe autostradă
cineva lăsase privirea colectivă fixată
pe frînghia spânzuratului
și, prin sticla televizoarelor,
suspectul de serviciu derula nostalgic
finalul filmului tău preferat.

chiromanție

intr-o dimineață trupul tău se va trezi
cu sânii dezlipiți de mâinile mele
 cumini
gura va căuta disperată sărutul plecării
tu vei rămâne cocoșată
 de greutatea trădării
mirarea va crește pe tâmpilele ploii
într-o dimineață singurătatea
 te va lovi peste suflet
ca un număr prim și indivizibil
agățat tragic la încheietura
 unei ecuații
pe umeri îți vor crește dezolante
 clipe și fracții
tu vei privi în palme destinul
cum capătă noi forme
cum se încrucișează
cu necunoscuți
cu străzile goale
cu colțurile tristeții
prezentul tău se va descoperi
 divorțat de pluralul cifrei 2
iar eu voi fi doar iluzia unei mângâieri
plutindu-ți prin gânduri

-
-
-
-

tigrul din talcioc

îți cumpărase măta din talcioc
un pui de tigru bengalez,
dăduse pe el o groază de bani,
cam cât chiria
garsonierei mele din pantelimon

pe un an,
cu economia asta a noastră,
aflată veșnic pe ultimul drum
nu prea mai sunt multe de făcut
pînă și prețul la curve a scăzut
dramatic

mă și gândeam,
uite dom'le cum
reglează piața asta oferta și cererea,
în fond și la urma urmei
nici eu nu-ți ceream mare lucru,
nu-ți ceream decât să mă iubești
de la un capăt la altul
de la o margine la alta,
de la început, doar de la început,
despre sfârșit vom vorbi mai încolo,
mai pe urmă,
acum hai să vorbim despre noi
despre industria asta a tristeților
despre exportul dezastrelor
despre vânzarea pe sub mînă
a ultimului sărut
hai să vorbim despre comisioane
despre ultimele apariții hip-hop
despre balcanismul ăsta fără vize
despre sfârșit vom vorbi altădată
acum te înțeleg , ești ocupată,
nu oricine ține un tigru bengalez
în casă !
hai să mai stăm,

să şteptăm să crească mare
motanul ăsta de junglă
poate atunci va fi foamete
şi tu, zâmbindu-mi cocoşată de dorinţă,
mă vei ruga să-mi smulg inima
din spatele coastelor,
să hrănim animalul
să-i fie lui bine
să nu sufere vreun şoc emoţional
şi aşa a suferit destul
când s-a văzut pe meleagurile astea
fără antilope,
fără zebre,
şi aşa a avut probleme psihologice
din cauza diferenţei de fus orar,
din cauza diferenţei de temperatură
din cauza lipsei de vânătoare
şi orice s-ar spune
un tigru bengalez
e ceva rar la casa cuiva,
în comparaţie cu un bărbat.

comun

căzusem de pe marginea liniară
a timpului
genunchii mei sticloși
loviseră imprudenți clopotul
nu mai avea cine să mă prindă
mâinile salvatoare erau în concediu,
vezi, nimerisem prost perioada,
dar așa se întâmplă de multe ori,
la început nu nimerești ce să-i spui ei
și ea trece mai departe,
sau nu ști ce să ceri și vine cerșetorul
el știe, e profesionist,
și tu rămâi în continuare
să dansezi stingher
pe balustrada de fier a nepăsării
nu eram nici primul, nici ultimul,
nu eram nici măcar cineva
ci doar un altul, un căzător,
aveam la mine tăceri de vânzare
agățate frumos cu sfoară la gât,
la gâtul păsării moarte
de care mă lovisem inconștient
cu tâmpla,
dar nu-i nimic , îmi spuneam, nu-i nimic
trebuia să se întâmple,
voi relua cu aceeași frică nebună
goana disperată după fantezie,
voi cădea din nou,
coatele mele ascuțite se vor inflama
îmi vor crește noi oase
după mine vor veni alții
nu sunt nici primul, nici ultimul,
care învață să cadă,
și cade.

îmbătrânim împreună

femeie, a mai trecut un an
am mai agăţat câteva
tragedii în tavan
tu ai zgâriat cu unghiile
pe parchetul carmin
forme de şoareci, bufniţe,
un elicopter, un rechin,
femeia din tine e acum mai femeie,
e mai tragică,
mai fantezistă, mai magică,
ochii tăi de inox clipesc de sub gene
sânii tăi se umflă în pene
femeie, mai trece încă odată luna
(între timp tu te prostesti,
faci pe nebuna)
peste blocul nostru de cărămidă
se dă tacticoasă de-a dura
trec şi tramvaiele,
şi troleibuzele
şi autobuzele
şi buburuzele
şi şatenele
şi roşcatele
şi blondele
trec toate,
se duc dracului
(sunt libere, suntem liberi,
e libertate !)
numai tu eşti brunetă, femeie,
numai tu dai şase-şase la zaruri,
numai tu nu treci,
nici anul ăsta
nici la anul
nici la altul,
tu nu treci nici măcar strada

numai tu ești a mea, femeie,
de pe un anotimp pe altul
schimbăm împreună calendarele,
mobila,
covoarele,
schimbăm ocheade,
din când în când tu mă corupi
în așa hal
încât uit că eu sunt stăpînul
și mă las dus de mînuță în patul
conjugal
și mă las dezbrăcat,
alintat,
sărutat,
violat,
vinovat,
viciat de tine, femeie,
patria sexului meu atârnat între stele.

mi se pare mie,
sau noi o să îmbătrânim împreună ?

balada iluziilor deșarte

degenerase noaptea într-o lacrimă
dospită sub respirația deșartă
a întunericii
navigatorii iluziei
nu mai găseau drumul înapoi
la capătul de plumb al misterului
cineva pescuia cu tîmpla
nu eram nici eu
nu erai nici tu pe atunci
silabiseam amândoi într-o scoică
versuri mirobolante și decrepite
ce vezi tu acum e doar o umbra
a mâinilor mele
înfășurate peste trupul dorinței.
și lor le era teamă de singurătate
mi-au spus când s-au dărâmat podurile
din cauza nefericirilor colective
mi-au spus: și nouă ne e teamă,
oricât am fi de vînători !
în mine creșteau tigrii disperării
între două rafale de vînt
cădeau răpuse clipele...
de dangătul singurătății,
de atîta așteptare,
sufletul meu degenerase...
și lor le era teamă de arbitrar,
mi-au spus,
când i-am întâlnit pe podul iluziei,
bă, ție o să-ți fie și mai teamă
tu nu ești vînător, nu ai stofă,
materialul nu e bun,
tu ești doar un vis cu mâini
nu visător, ci vis,
tu ești doar o așteptare a ei
o singurătate fără număr.

nu vezi cum se dărâmă podurile
din cauza nefericirilor colective?

înfiorătoarele iluzii

din trupul bronzat al orei
minutele se nășteau
 bolnave și goale
eroii goneau minotaurii
 din grădinile suspendate
 ale fericirii
luptele se opriseră
războaiele se odihneau
se îngropau tacticos morții
 cu caii alături
dintre atâtea acuzații
dintre atâtea uimiri ipotetice
se deturnaseră toate sensurile
istoria anotimpurilor
 se repeta ipocrită
pe câmpul ultimei bătălii
iarba se hrănea melancolică
 din sângele proaspăt
îngerii se întorceau de la muncă
obosiți și refulați
 de ritmul nebun al întâmplărilor
pe zidul nopții se scria cu lacrimi
într-o limbă necunoscută muritorilor
în zori se mai auzea încă
 plânsul balenelor
închise în apa sărată a mării

poate că noi suntem ultimii
poate că după noi nu vor mai fi alții
poate că după noi nu va mai fi nimic

în afara zidului
se nasc încă ferestre

în afara zidului

ipocriții seamă seminele
unor înfiorătoare iluzii.

**scrisoare de pe
continentul
vaselor sangvine**

-
reptilă galbenă în soare
mâinile tale sunt două vapoare
ancorate în portul calypso
acolo unde se face negoț liber
cu disperări antice
și mirări lucrate de mână
de meșterii egyptului,
acolo unde melcii învață
tîrîtul pe valurile mării
scoase la mezat de ploile
crescute pe visele ecuadorului,
reptilă tragică în depărtare
sânii tăi sunt două cuptoare
topind lacrimile atlantidei,
acolo unde întrebările
au rămas fără răspuns,
acolo unde se ascund servitorii iubirii
de sărutul leoaicei înfometate
de tainica împerechere,
de tainica foame,
de tainica respirație,
a nopții dospite
sub semnele zodiei cancerului.